

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Факультет міжнародних відносин

Кафедра журналістики

ДОПУСТИТИ ДО ЗАХИСТУ

Завідувач кафедри

Васильченко В'ячеслав Миколайович

«___» _____ 2022 р.

ДИПЛОМНА РОБОТА

ЗДОБУВАЧА ВИЩОЇ ОСВІТИ ОСВІТНЬОГО СТУПЕНЯ «МАГІСТР»

ВИСВІТЛЕННЯ ПРЕСТИЖНИХ МУЗИЧНИХ ТА КІНОПРЕМІЙ У
СУЧАСНОМУ МЕДІАПРОСТОРІ

Виконавець: Кондратенко Денис Юрійович

Керівник: доц. каф. жур.

Букіна Наталія Валеріївна

Нормоконтролер: канд. пед. наук, доц.

Остапчук Світлана Сергіївна

Київ – 2022

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1 МЕДІАОГЛЯД НАЙБІЛЬШИХ КІНО ТА МУЗИЧНИХ ПРЕМІЙ І ЇХ ОСОБЛИВОСТІ ТА ПРАВИЛА ДЛЯ УЧАСНИКІВ	8
1.1. Премія «Оскар». Історія заснування та основні правила. Алгоритм підбору номінантів та лауреатів	8
1.2. Премія «Золотий глобус». Історія заснування та основні правила. Алгоритм підбору номінантів та лауреатів	16
1.3. Антипремія «Золота малина». Історія заснування та основні правила. Алгоритм підбору номінантів та лауреатів	20
1.4. Премія «Греммі». Історія заснування та основні правила. Алгоритм підбору номінантів та лауреатів	22
Висновки до розділу 1	28
РОЗДІЛ 2 АНАЛІЗ ВПЛИВУ КРИТИКІВ НА КІНО ТА МУЗИКУ. ОГЛЯД ОСНОВНИХ МЕДІАДОСЛІДЖЕНЬ	29
2.1. Вплив кінокритиків на результати кінопрокату	29
2.2. Вплив критиків на музику	38
Висновки до розділу 2	44
РОЗДІЛ 3 АНАЛІЗ ВПЛИВУ ПРЕСТИЖНИХ КІНО ТА МУЗИЧНИХ ПРЕМІЙ НА МЕДІАІНДУСТРІЮ ТА СУСПІЛЬСТВО	45
3.1. Премія «Оскар» та її вплив на медіаіндустрію та суспільство	45
3.2. Премія «Золотий глобус» та її вплив на медіаіндустрію та суспільство	51

3.3. Антипремія «Золота малина» та її вплив на медіаіндустрію та суспільство.....	55
3.4. Премія «Греммі» та її вплив на індустрію та суспільство.....	59
Висновки до розділу 3.....	67
ВИСНОВКИ.....	68
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	74
Електронні джерела.....	76

ВСТУП

Актуальність теми. Останні покоління змінили світ мистецтв. Змінилися технології та розваги. Інтерес до слави та прихильності проявився набагато краще. Від «Греммі» до «Золотого глобуса» існує безліч різноманітних нагород. Шоу нагородження дає платформу для визнання та шанс на зміни; не лише в Голлівуді, а й у всьому світі. Шоу, які зосереджуються на музиці, як-от «Греммі», або шоу, які відзначають досягнення в кіно, такі як «Оскар», дали акторам, режисерам, музикантам і всім, хто має відношення до відповідних типів мистецтв, визнання, на яке вони заслуговують. Для менш відомих імен номінація на головні премії мистецтв може служити знаком схвалення індустрії.

Хоча він уже заслужив визнання критиків за попередню роль, Метт Деймон одного разу сказав, що «майже неможливо описати», як масштаб його життя змінився після того, як він і його приятель Бен Аффлек отримали нагороду за найкращий оригінальний сценарій фільму «Розумник Вілл Гантінг» 1997 року.

Дженніфер Лоуренс була такою ж маловідомою до того, як отримала номінацію на найкращу жіночу роль за роль у фільмі «Зимова кістка» 2010 року, після чого вона була найнята у франшизу фільму «Голодні ігри» лише через кілька тижнів.

Однак, не завжди такі премії дають поштовх для успіху в кар'єрі артиста. Куба Гудінг-молодший, який пам'ятно отримав нагороду за найкращу чоловічу роль другого плану у фільмі «Джеррі Магуайр» 1996 року, з'явився в серії критичних провалів, які він пізніше називав 10 роками в пустелі. Холлі Беррі після отримання нагороди сказала, що після цього стало важче отримувати важливі ролі. Варто також згадати антипремію «Золота Малина», яка

«нагороджує» сумнівні досягнення в кіно і теж має свій особливий вплив на індустрію фільмів.

Останнім часом шоу вручення нагород відійшли від поняття лише звичайної розваги. Вони створюють трибуни для політики та прав людини. «Золотий глобус» 2018 року допоміг отримати визнання руху «Times Up» і «Me Too». Ці кампанії спрямовані на визнання та підтримку жертв сексуального насильства.

Після того, як Голлівуд був шокований звинуваченнями в сексуальному насильстві за участю Харві Вайнштейна, вони хочуть забезпечити безпечну та обнадійливу платформу для цих жертв нападу, щоб мати право голосу та ділитися своїми історіями. Більшість знаменитостей і учасників церемонії «Золотий глобус» 2018 року висловили свою підтримку, одягнувшись у все чорне та показавши свої наклейки «Times Up». Завдяки рекламі «Золотих глобусів» у 2018 році кампанія Times Up зібрала понад 22 мільйони доларів, у тому числі 750 000 доларів із цієї суми були пожертвовані на 18 грантів. На церемонії вручення премії «Золотий глобус» у 2019 році прихильники Times Up були помічені в червоних стрічках для досягнення мети підвищити обізнаність про сексуальне насильство.

За останні роки шоу нагород дали людям різних рас можливість висловитися. У 2000 році актриса Холлі Беррі стала першою темношкірою жінкою, яка отримала Оскар за найкращу жіночу роль. Виграш цієї нагороди проклав шлях багатьом представникам різних рас і культур у кіноіндустрії.

З іншого боку, в минулому столітті Ріта Морено стала першою латиноамериканкою, яка отримала Оскар за роль другого плану у «Вестсайдській історії», і сказала, що ця перемога нічого не зробила для її кар'єри. Морено пояснила, що вона жодним чином не принижує сезон нагород, а натомість виступає за те, щоб система була більш інклюзивною. Кампанія #OscarsSoWhite вивела цю ідею в мейнстрим.

Франклін Леонард, продюсер і засновник «Чорного списку», опитування найкращих невироблених сценаріїв Голлівуду, зазначив, що цикл зворотнього зв'язку між студіями, які використовують нагороди для залучення артистів, щоб ті поверталися працювати з ними, бо ті, на їхню думку, здатні служити їхній кар'єрі. , може бути «добродесним або порочним циклом». Теоретично, номінація на «Оскар» може відкрити двері для більш амбітних проєктів — таких, які призведуть до більших зарплат і бюджетів, і це збільшить шанси для артистів бути номінованими знову. Але якщо « цілий клас людей, які не можуть отримати доступ до цих номінацій, чи то через особисті фінанси, чи через те, як індустрія схильна ставитися до жінок і кольорових людей, тоді є також серйозний недолік для існування Оскара. Це означає, що певні спільноти відсторонюються і з часом мають менший доступ до ресурсів і художньої свободи, не маючи нічого спільного з їхніми можливостями.

Серед номінацій на «Греммі» та «Оскар» 2019 року був фільм «Чорна пантера», який викликав бурхливе обговорення в Інтернеті. З майже повністю темношкірим акторським складом цей фільм прославляє їх культуру і є першим у своєму роді, номінованим на 91-у церемонію «Оскар». Саундтрек «Black Panther: The Album», спродюсований Кендріком Ламаром, отримав вісім номінацій на «Греммі».

«Шалено багаті азіати» також були частиною новаторського расового представництва. Це перший фільм за 25 років виключно азіатського акторського складу, і зібрав 238,5 мільйонів доларів касових зборів. Цей фільм є чудовим способом зазирнути всередину іншої культури. «Шалено багаті азіати» були номіновані на багато премій «Золотий глобус», «Оскар» і «Вибір критиків».

Церемонії вручення нагород — це медіаплатформа для людей, щоб змінити світ. Вони заявили про представництво меншин і продовжуватимуть змінювати Голлівуд та решту світу.

Дослідники та науковці даної теми: Гарольд Вогель[53], Єгошуа Еліашберг[19], Оуен Іган, Деніел Канеман[32], Джозеф Ламплел[33], Кетлін і Франциско Сільва[37].

Мета дослідження – визначення впливу престижних музичних та кінопремій на індустрію та культуру в сучасному медіапросторі, в цілому, виділення негативних та позитивних деталей.

Визначена мета передбачає вирішення таких завдань:

1. Опрацювати доступну інформацію щодо кінопремій «Оскар», «Золотий глобус», анти-премії «Золота малина» та музичної премії «Греммі» в сучасному медіапросторі.
2. Проаналізувати загальний вплив журналістської критики на індустрію музики і кіно на основі існуючих досліджень
3. Розглянути кожну з премій з точки зору їх впливу на індустрію та культуру.
4. Виділити негативні та позитивні деталі премій.
5. Зробити висновки про вплив премій на індустрію та медіакультуру.

Об'єкт дослідження – престижні музичні та кінопремії.

Предметом дослідження є вплив на індустрію та культуру престижних музичних та кінопремій в медіапросторі.

Методи дослідження. Методологічну основу дослідження становлять методи інформаційного аналізу для вибірки необхідного набору даних про суть роботи вказаних нагород, інтернет-пошуку для отримання доступу до існуючих робіт науковців і джерел, на основі яких формується робота, та моніторингу і статистичного аналізу для аналітики премій в індустрії, визачення їх впливу на суспільство та безпосередньо середовище медіа.

Наукова новизна одержаних результатів. роботи полягає у визначенні ключових проблем довкола різних музичних та кінопремій та їх впливу на індустрію та культуру.

Практичне значення одержаних результатів є вагомим у огляді рішень, які оптимально та збалансовано вирішують проблеми в індустрії кіно і музики й світу в цілому.

Апробація результатів дослідження. Зміст і результати дослідження висвітлювалися у виступі на таких конференціях: «X Всесвітній конгрес «Авіація в XXI столітті» – «Безпека в авіації та космічні технології» та «Міжнародна науково-практична конференція «Стратегічні орієнтири розвитку науки, освіти, технологій і суспільства»

Публікації. Основні положення дипломної роботи було викладено в публікаціях:

- Кондратенко Д. Ю. Соціальні проблеми та їх сприйняття: Міжнародна науково-практична конференція «Стратегічні орієнтири розвитку науки, освіти, технологій і суспільства» – «Соціальні комунікації». Біла Церква: 2022. С. 45-46.
- Кондратенко Д. Ю., Букіна Н. В. Сучасна особистість в ситуації новітнього медіапростору: X Всесв. Конгрес «Авіація в XXI столітті» – «Безпека авіації та космічні технології. Київ: НАУ, 2022. С. 13-15.

Структура й обсяг курсової роботи. Курсова робота складається зі вступу, 3 розділів (10 підрозділів), висновків до розділів, загальних висновків, списку використаних джерел (60 джерел). Загальний обсяг роботи становить 87 сторінок, основний текст викладено на 71 сторінці.

РОЗДІЛ 1

МЕДІАОГЛЯД НАЙБІЛЬШИХ КІНО ТА МУЗИЧНИХ ПРЕМІЙ І ЇХ ОСОБЛИВОСТІ ТА ПРАВИЛА ДЛЯ УЧАСНИКІВ

1.1. Премія «Оскар». Історія заснування та основні правила.

Алгоритм підбору номінантів та лауреатів

Якщо ми зануримся в сучасний медіапростір, то побачимо, що Академії під назвою Оскар вручається щорічно Академією кіномистецтв і наук, розташованою в Беверлі-Хіллз, Каліфорнія, США, щоб визнати досягнення у кіноіндустрії. Нагороди вперше були вручені в 1929 році, а переможці отримують золоту статуетку, яку зазвичай називають Оскаром[23].

Коли академія була заснована в 1927 році, комітет з нагород був лише одним із кількох, які були утворені новою організацією. Ідея вручення нагород була розглянута, але не відразу здійснена, оскільки академія була зайнята своєю роллю в трудових проблемах та зусиллями щодо покращення заплямованого іміджу кіноіндустрії. Лише у травні 1928 р. Академія схвалила пропозиції комітету щодо вручення нагород за заслуги Академії у 12 категоріях – найвидатніше виробництво, найбільш артистичне чи унікальне виробництво, досягнення актора, актриси, драматична режисура, комедійна режисура, кінематографія, художня режисура, інженерні ефекти, оригінальне написання сценаріїв, адаптаційні сценарії та найкращі титри[24].

Перші нагороди висвітлювали фільми, які виходили між 1 серпня 1927 року та 31 липня 1928 року. Нагороди були вручені 16 травня 1929 року на церемонії в готелі Голлівуду Рузвельта. Все членство в академії висувало кандидатів у всіх категоріях. П'ять суддівських колегій (по одній з оригінальних відділень академії — акторів, письменників, режисерів, продюсерів, та технічних працівників) потім визначили десять кандидатів, які мають найбільше голосів у

кожній категорії, і звузили ці десять до трьох рекомендацій. Центральна рада суддів, яка складалася з одного члена з кожної гілки, обрала остаточних переможців[35].

На момент другої щорічної церемонії нагородження, 3 квітня 1930 р. (почесні фільми з другої половини 1928 р. Та з 1929 р.), кількість категорій зменшилась до семи, і дві основні кінопремії були додані в одну, яку називали найкращою картиною. З тих пір академія продовжує часто змінювати правила, процедури та категорії. Дійсно, за ці роки було внесено стільки змін, що єдиною постійною є бажання академії залишатися гнучкими та бути в курсі еволюції галузі. Серед найбільш значущих змін було рішення у 1933 р. Змінити термін придатності до розгляду нагород до календарного року та додати категорії акторів та актрис другого плану у 1936 році.

Спочатку імена лауреатів нагород були надані пресі заздалегідь із умовою, що інформація не буде розкрита до моменту вручення нагород. Однак "Лос-Анджелес Таймс" надрукував імена переможців 1939 року в ранньому вечірньому виданні перед церемонією, повністю прибираючи інтригу від вручення нагороди. Відтоді імена переможців були ретельно захищеною таємницею до офіційного оголошення на церемонії нагородження[47].

Нагороди Академії вперше транслювались у США в 1953 році, а з 1969 року вони транслювалися на міжнародному рівні. До кінця двадцятого століття церемонія стала великою подією, яку споглядали мільйони. Інтерв'ю з червоними килимами також стало невід'ємною частиною заходу. Однак, стрімке зменшення кількості глядачів наприкінці 2010-х, змусило академію оголосити кілька змін у трансляції церемонії, яка включала обмеження на три години, починаючи з 2019 року, і більш ранній запуск до ефіру, починаючи з 2020 року[26].

Голосування, яке визначає, які фільми та кінорежисери стають номінантами на «Оскар», – це довгий і складний процес, який передбачає понад 8000 членів голосування та сотні придатних фільмів, акторів, актрис, режисерів, кінематографи, редактори, композиторів тощо. Навіть мати право на номінацію

– не кажучи вже про виграш цієї заповітної золотої статуетки – передбачає сувору процедуру, що регулюється конкретними вказівками, всі пов'язані з відомою історією самої Академії кіномистецтв та наук. Ось трохи розуміння того, як працюють номінації та як вони обрані.

Незважаючи на ті блиск і гламур, що викликає Оскар, за цим стоїть тонна розрахунків. Процес голосування за «Оскар» керується бухгалтерською командою PricewaterhouseCoopers, яка виконувала обов'язки розсилки бюлетенів та підрахунку результатів більше 80 років. Фірма надсилає бюлетені придатних кандидатів членам Академії, а потім підсумовує голоси в процесі, який займає близько 1700 годин[32].

Щоб стати одним із приблизно 8000 членів Академії, ви маєте працювати з цим бізнесом. Окрім того, що кожен член має досягти розрізнення в мистецтві та науках про кіно у відповідних галузях, кандидати також повинні відповідати кількісним стандартам. Письменники, продюсери та режисери повинні бути присутніми у титрах до фільмів хоча б двічі, тоді як актори повинні мати сценарні ролі щонайменше у трьох фільмах. Кандидати в технічні відділення, такі як керівники мистецтв або наглядові органи візуальних ефектів повинні бути активними у своїх галузях протягом певної кількості років залежно від конкретної сфери знань.

Якщо члени Академії не мають необхідних повноважень, вони також можуть знайти двох або більше нинішніх членів, щоб офіційно їх спонсорувати. Потім їх членство або затверджується, або відхилюється комітетом Академії та його Радою керуючих. Але найпростіший шлях до членства в Академії – це просто отримати номінацію на якусь категорію премій: ті, хто був висунутий на "Оскар" або отримав його в попередньому році і наразі не є його членом, автоматично розглядаються.

Після введення в Академію людина може належати лише до однієї гілки. Наприклад, Бен Афлек може бути лише членом Академії як актор, а не як

режисер, а Бред Пітт може належати до Академії лише як актор, а не продюсер[25].

Члени голосують за потенційних номінантів за стандартні нагороди, які присуджуються особам або колективним групам до 25 категорій, все ж члени з кожного поля можуть голосувати лише за визначення кандидатур у відповідній галузі. Режисери голосують лише за номінантів на найкращого режисера, редактори голосують лише за номінантів на найкращу редакцію, кінематографи голосують лише за номінантів на кращу кінематографію, а актори голосують лише за номінантів у кожній акторській категорії. Однак усі члени, що голосують, мають право голосувати за потенційних кандидатів на найкращу картину[34].

В Академії є суворі правила, які визначають, які люди чи фільми можна висувати. Для того, щоб подати фільм на номінацію, продюсер або розповсюджувач фільму повинен підписати та подати форму Офіційних екранних титрів (OSC). Потрібні докази того, що фільм відповідає певним критеріям: щоб мати право, фільм повинен бути більше 40 хвилин; фільм мав бути у платному прокаті в окрузі Лос-Анджелес з назвою конкретного закладу, де він транслювався для глядачів і повинен показуватися у кінотеатрах мінімум 7 днів підряд. Крім того, фільм не може мати прем'єру поза кінотеатром. Якщо він вперше демонструється на телебаченні чи в Інтернеті, це робить фільм непридатним[58].

Бюлетені розсилаються учасникам комісії Академії. Членам, які голосують, дозволяється обирати до п'яти номінантів, які класифікуються за порядком переваги. За інформацією Entertainment Weekly, Академія доручає виборцям опиратися на власні особисті вподобання, оскільки процес голосування не штрафує за вибір ексцентричного вибору. Крім того, перелік однієї і тієї ж людини або фільму двічі не допомагає їм пройти кваліфікації — насправді, це фактично зменшує ймовірність того, що голосування виборців взагалі буде зараховано.

Після того, як члени надсилають назад свої бюлетені, PricewaterhouseCoopers починає процес подрібнення номерів. Зокрема, вони шукають магічне число — кількість голосів у кожній категорії, що автоматично перетворює потенційного кандидата на офіційного кандидата. Щоб визначити магічне число, PwC приймає загальну кількість бюлетенів, отриманих для певної категорії, і ділить їх на загальну кількість можливих номінантів плюс один. Простий приклад – взяти 600 потенційних бюлетенів для категорії «Найкращий актор», розділити їх на шість (п'ять можливих номінантів плюс один), таким чином, таким чином отримавши сто голосів претенденти стають кандидатами на премію.

Після прийняття рішення про висунутих кандидатів вся Академія може голосувати за кожну категорію. Кожен член отримує один голос за категорію, хоча вони не мають права голосувати за категоріями, які вони не повністю розуміють, або категоріями, в яких вони не бачили всіх номінованих фільмів. Виграє фільм чи актор, який виграє найбільше голосів. Цей процес займає у бухгалтерської компанії PwC всього три дні[60].

Для 94-го Оскара (2022) та 95-го Оскара (2023) для розгляду найкращої картини буде потрібно подати конфіденційну форму стандартів включення до академії, однак дотримання порогових значень включення не буде потрібно для прийняття до категорії «Найкраща картина» до 96-го «Оскара» (2024).

Для 96-го Оскара (2024) фільм повинен відповідати двом з чотирьох наступних стандартів, які вважаються прийнятними:

Стандарт А: Екранне представлення, їх наративи

Для досягнення стандарту А фільм повинен відповідати одному з наступних критеріїв:

А1.Провідні актори та актори другого плану

Принаймні один із провідних акторів або акторів другого плану – з недостатньо представленої расової чи етнічної групи.

- Азіатська

- Латиноамериканська / латинкс
- Темношкіра / афроамериканець
- Корінні / корінне населення Америки / корінне населення Аляски
- Близький Схід / Північна Африка
- Корінні гавайці чи інший представник тихоокеанського острова
- Інша недостатньо представлена раса чи етнічна приналежність

A2. Загальний ансамбль

Щонайменше 30 відсотків усіх суб'єктів другорядних та менших ролей є щонайменше з двох з наступних недостатньо представлених груп:

- Жінки
- Расова чи етнічна група
- LGBTQ +
- Люди з когнітивними чи фізичними вадами, або глухі або слабочуючі

A3. Основна сюжетна лінія / тема

Основна сюжетна лінія, тема або розповідь фільму зосереджена на недостатньо представлений групі.

- Жінки
- Расова чи етнічна група
- LGBTQ +
- Люди з когнітивними чи фізичними вадами, або глухі або слабочуючі

Стандарт Б: Творче лідерство та проектна команда

Для досягнення стандарту В фільм повинен відповідати одному з наведених нижче критеріїв:

V1. Творче керівництво та керівники відділів

Принаймні дві з наступних креативних керівних посад та керівників відділів (Кастинг-директор, оператор, композитор, дизайнер костюмів, режисер, редактор, перукар, візажист, продюсер, дизайнер виробництва, відповідальний за декорації, звукорежисер, майстер спецефектів, сценарист) мають бути з таких недостатньо представлених груп:

- Жінки
- Расова чи етнічна група
- LGBTQ +
- Люди з когнітивними чи фізичними вадами, або глухі або слабочуючі

Принаймні одна з цих посад повинна належати до такої недостатньо представленої расової чи етнічної групи:

- Азіатська
- Латиноамериканська / латинкс
- Темношкіра / афроамериканець
- Корінні / корінне населення Америки / корінне населення Аляски
- Близький Схід / Північна Африка
- Корінні гавайці чи інший представник тихоокеанського острова
- Інша недостатньо представлена раса чи етнічна приналежність

В2. Інші ключові ролі

Щонайменше шість інших груп / команд та технічних посад (за винятком виробничих помічників) походять з недостатньо представленої расової чи етнічної групи. Ці позиції включають, але не обмежуються ними, першого асистента режисера, електрик, керівник сценарію тощо.

В3. Загальний склад екіпажу

Щонайменше 30 відсотків знімальної групи фільму припадає на такі недостатньо представлені групи:

- Жінки
- Расова чи етнічна група
- LGBTQ +
- Люди з когнітивними чи фізичними вадами, або глухі або слабочуючі

Стандарт С: Доступ і можливості промисловості

Для досягнення стандарту С фільм повинен відповідати обом критеріям нижче:

С1. Оплачувані можливості навчання та стажування

Компанія з розподілу чи фінансування фільму сплатила за навчання чи стажування людей, які є з таких недостатньо представлених груп та відповідають критеріям нижче:

- Жінки
- Расова чи етнічна група
- LGBTQ +
- Люди з когнітивними чи фізичними вадами, або глухі або слабочуючі

Основні студії / дистриб'ютори повинні мати суттєві, поточні оплачувані навчання / стажування, включаючи групи, що недостатньо представлені (, також повинні включати расові чи етнічні групи) у більшості наступних відділів: виробництво / розвиток, фізичне виробництво, постпродукція, музика, спецефекти, придбання, ділові справи, дистрибуція, маркетинг та публічність.

Міні-мажорні або незалежні студії / дистриб'ютори повинні мати як мінімум двох підмайстрів/стажистів з вищезгаданих недостатньо представлених груп (принаймні один із недостатньо представлених расових чи етнічних груп) принаймні в одному з наступних відділів: виробництво / розвиток, фізичне виробництво, постпродукція, музика, спецефекти, придбання, ділові справи, дистрибуція, маркетинг та публічність.

C2. Можливості навчання та розвиток навичок (група)

Компанія з виробництва, розповсюдження та / або фінансування фільму пропонує можливість навчання та / або роботи для розвитку маркетингових навичок для людей з наступних недостатньо представлених груп:

- Жінки
- Расова чи етнічна група
- LGBTQ +
- Люди з когнітивними чи фізичними вадами, або глухі або слабочуючі

Стандарт D: розвитку аудієнції

Для досягнення стандарту D фільм повинен відповідати критерію нижче:

D1. Представництво в маркетингу, публічності та дистрибуції

Студія та / або кінокомпанія має декілька внутрішніх керівників з числа наступних недостатньо представлених груп (повинні включати осіб з недостатньо представлених расових чи етнічних груп) щодо їх маркетингу, публічності та/або команди з розподілу.

- Азіатська
- Латиноамериканська / латинкс
- Темношкіра / афроамериканець
- Корінні / корінне населення Америки / корінне населення Аляски
- Близький Схід / Північна Африка
- Корінні гавайці чи інший представник тихоокеанського острова
- Інша недостатньо представлена раса чи етнічна приналежність
- LGBTQ +
- Люди з когнітивними чи фізичними вадами, або глухі або слабочуючі[30]

1.2. Премія «Золотий глобус». Історія заснування та основні правила.

Алгоритм підбору номінантів та лауреатів

Золотий глобус – нагорода, що вручається щорічно Голлівудською асоціацією іноземної преси (HFPA) за визнання видатних досягнень у кінофільмах та телебаченні протягом попереднього року. У індустрії розваг Золотий глобус вважаються другим за значенням як для нагород кіно після Оскару, так і для телебачення після Еммі, а церемонія нагородження, яка транслюється по телебаченню – порівняно розкішна справа.

Перша презентація нагород за видатні досягнення у кіноіндустрії, надана Голлівудською асоціацією іноземних кореспондентів – попередником сьогоденної Голлівудської асоціації іноземної преси – відбулася на початку 1944 року з неофіційною церемонією в Двадцятому столітті Фокс. Дженніфер Джонс була нагороджена відзнакою найкращої актриси за «Пісню Бернадетти», яка також виграла премію за найкращий фільм, а Пол Лукас взяв додому

нагороду за кращий акторський виступ у «Варта на Рейні». Нагороди були вручені у вигляді сувоїв.

Наступного року члени асоціації провели конкурс на пошук дизайну статуетки, який найкраще представляв би загальні цілі організації. Марина Сістернас, президент групи в 1945-46 роках, представила ідею блискучої земної кулі на циліндричному постаменті, щоб представити світ.

У поєднанні з презентацією «Золотого глобусу» Асоціація закордонних кореспондентів Голлівуду провела свою першу гала-соціальну подію в 1945 році з офіційним бенкетом у готелі «Беверлі-Хіллз». «Йти своїм шляхом» виграв нагороду за найкращу картину, а Інгрід Бергман та Олександр Нокс були названі найкращою актрисою та найкращим актором за свої виступи у «Дзвони Святої Марії» та «Вілсон» відповідно.

В історії Золотих глобусів були й інші важливі орієнтири. У 1951 році асоціація вирішила розділити найкращих номінантів на кіно, актора та актрису на дві категорії – драма та мюзикл чи комедія. У 1952 році HFPA створила премію Сесіл ДеМіль, щоб визнати видатний внесок у сферу розваг. Першим одержувачем нагороди був сам ДеМіль.

Інші унікальні нагороди, які були активними протягом багатьох років – «Фаворит світового кіно», з 1951 по 1980 рік, і «Новачок», який мав кілька різних назв протягом свого існування з 1948 по 1983 рік. Тімоті Хаттон, Бетт Мідлер та Діана Росс були серед видатних новачків, а Стів МакКвін, Доріс Дей та Барбара Стрейзанд були одними з фаворитів світового кіно.

У 1956 році Золотий глобус включав деякі унікальні категорії: премія Trailblazer Walt Disney (американська розповідь), Dinah Shore (американська пісня), Lucille Ball та Desi Arnaz (американська комедія). Останній проклав шлях для включення телевізійних категорій поряд із кінофільмами, традицією, яка залишається донині.

У 1957 році п'ять телешоу отримали Золоті глобуси: «Шейенн» (найкращий американський вестерн); «Клуб Міккі Мауса» (найкраще

американське дитяче шоу); Театр «Матіні» (найкращий американський кінотеатр дня); «Плейхаус дев'яносто» (найкращий кінотеатр у нічний час); «Це ваше життя» (найкраще шоу за участі глядачів).

Нинішня категорія іноземної мови сягає корінням у «Міжнародній премії Самуель Голдвін», яка відзначала картини, що не входять до США, з 1959 по 1964 рік.

Деякі категорії, однак, не встигли представити глобуси сучасності. З 1948 по 1963 рік Глобус визнав досягнення в кінематографії. З 1951 року окремо нагороджувалися чорно-білі та кольорові формати .Ще однією категорією, яка була коротко активною, була «найкращий документальний фільм», за яку теє давали нагороду.

У 2007 році була введена нова категорія «найкращий анімаційний художній фільм». У 2018 році була створена премія Керол Бернетт на честь досконалості в телебаченні – Керол Бернетт була лауреатом першої нагороди в січні 2019 року.

Сьогодні «Золоті глобуси» визнають досягнення у 25 категоріях; 14 у кінофільмах та 11 у телебаченні[39].

Для кожного середовища Золоті глобуси подаються в декількох категоріях. У кінопремії входять нагороди за найкращий кінофільм, найкращого актора та найкращу актрису, кожна розділена на драму та комедію чи музичний підрозділи. Також шануються акторські виступи, режисура, сценарії, музика, анімаційні фільми та фільми іноземної мови. Телевізійні нагороди включають драматичні серіали, комедії чи музичні серіали, міні-серії чи фільми, а також акторські виступи у кожному жанрі чи форматі. За всі конкурсні нагороди члени Голлівудської асоціації зовнішньої преси HFPA подавали бюлетені для визначення списку номінантів, а потім зазвичай одного переможця в кожній категорії. Переможці "Золотого глобуса" отримують статуетку, що складається з земної кулі, навколо якої рухається стрічка кінофільму.

HFPA голосує за Золотий глобус. Її складають журналісти, що базуються в США, які пишуть для різних джерел по всьому світу. HFPA складається лише з 90 членів, що досить мало порівняно з великим колективом, який складає Академію для Оскара. У HFPA щороку приймаються лише кілька нових членів на основі конкретних критеріїв.

Деякі вимоги до членства в HFPA включають висвітлення розваг для іноземних видань. Вони вже повинні бути членом акредитованої журналістської організації на момент подання заяви. Усі заявки повинні містити приклади своєї попередньої роботи, підтвердження оплати за цю роботу та рекомендаційний лист. HFPA є доволі перебірливою у своєму виборі[57].

Номінації "Золотих глобусів" починаються з усіх учасників, які подають бюлетені разом зі списком фільмів. Усі фільми повинні бути відкриті в США протягом календарного року, щоб мати право. Кожен подає п'ять номінацій для кожної категорії, і вони класифікують свої вибори з 1-5.

HFPA відвідує показ фільмів протягом року, які проходять різними способами від приватних екранізацій до DVD-прем'єр, коли інші премії – під час показів кінофестивалю. Усі члени повинні голосувати приватно за того, кого вони хочуть бачити переможцем, щоб він міг забрати додому статую Золотого глобуса в ніч нагород. Окрема бухгалтерська фірма підраховує бюлетені перед тим, як вибрати переможців для кожної категорії.

Вимоги до фільмів:

1. Картини мають бути по 70 хвилин або довше, які були випущені в прокат у значній території Лос-Анджелеса під час кваліфікації протягом року.
2. Кінофільмами вважаються випущеними, коли вони доступні для перегляду в кінотеатрі або на кабельному тв чи у цифровому варіанті з оплатою за перегляд у більшій частині Лос-Анджелеса протягом мінімального семиденного періоду до півночі 31 грудня у рік кваліфікації..
3. Лише голосові виступи не мають кваліфікуватися в жодній акторській категорії.

4. Cameo, в яких людина грає себе, не мають кваліфікуватися на будь-яку категорію нагород[40].

1.3. Антипремія «Золота малина». Історія заснування та основні правила. Алгоритм підбору номінантів та лауреатів

Майже чотири десятиліття тому Джон Вілсон заснував «Раззі» або «Золоту малину» як саркастичну і сатиричну контр-премію високорозумним нагородам Академії, висвітлюючи найгірших з найгірших — фільмів, якими б не були добрими їх наміри, показ яких в кінотеатрах сприймається як марна трата часу та грошей. Програма нагород відповідає подібно до хронології «Оскара». На початку 21 січня, рівно за 24 години до офіційних номінацій на премію «Оскар», Раззі оприлюднює своїх номінантів на «Найгіршу картину», «Найгіршого актора» та «Найгіршу актрису», а також фіналістів інших нетрадиційних категорій, включаючи найгіршу пару на екрані та найгірший приквел або сиквел. 21 лютого, за день до церемонії «Оскар», «Раззі» будуть оголошені на спеціальній вечері в Голлівуді[49].

Перша в історії церемонія «Раззі» була імпровізованою. Вона відбулася в 1980 році. На той момент Вілсон тільки що закінчив кіношколу в UCLA і прийняв роботу в кінотрейлерній компанії, де працював над медіа-кампаніями різних фільмів. Того року компанія спонсорувала кінофестиваль, і Вілсон був змушений переглянути близько 250 фільмів, запланованих на конкурс. «Коли ви дивитесь таку велику кількість фільмів, невеликі шанси побачити щось рівня Оскара чи Глобуса», — каже він, озируючись на сотні годин, які він провів, пробираючись через посередні кінострічки. «Навпаки, шанси говорять про те, що набагато простіше зробити та фінансувати, а тому набагато простіше побачити поганий фільм»[50].

Ідея організувати подібну премію невдах з'явилася у нього перед вечіркою «Оскар». Вілсон встановив картонний подіум і запропонував людям висунути

номінантів на найгірший фільм року. Перші статуї Раззі були скульптурними шматками піни.

Наступного року «Раззі» почали отримувати скромні згадки в місцевій пресі, коли Вілсон роздавав прес-релізи газетам по всій Південній Каліфорнії. До 1984 року основні ЗМІ почали вести цю історію, а офіційна церемонія нагородження «Золотою малиною» була запланована на ніч перед Оскаром. «Коли ми перенесли його в ніч перед Оскаром, це раптом стало великою справою», – згадує Вілсон. «Частина полягає в тому, що у вас є вся ця преса в місті для Оскарів з усього світу, і за ніч до шоу їм справді більше нічого робити.»

Деякі одержувачі із задоволенням відреагували на жарт. Режисер Пол Верховен з'явився особисто, щоб прийняти нагороду за найгіршу картину 1995 року. «Він просидів всю церемонію, – каже Вілсон, – а потім підвівся наприкінці і сказав: «Очевидно, мій фільм розважав вас, але не так, як я мав намір це зробити»». У 2005 році переможець Оскару Холлі Беррі виступила з перебільшеною пародією на промову про прийняття нагород Академії, приймаючи додому нагороду «Найгірша актриса»[33].

Сьогодні «Раззі» – це щорічна премія, з веб-сайтом, який постійно приваблює понад мільйон відвідувачів своїми виборами для найгірших фільмів року, а також найгірших фільмів тижня в театрах та на DVD. Майже 700 виборців — журналістів, інсайдерів галузі та постійних представників кінокультури голосують за нагороди на кінець року.

Вілсон каже, що завжди говорили про організацію трансляції «Раззі», але через труднощі з отриманням прав користування кліпами з різних фільмів нагороди призначені, він не вважає, що шоу «Раззі» буде можливим. «У Голлівуді є люди, які жартують, але більшість, здається, ненавидять це, і хотіли б, щоб ми пішли, що, звичайно, робить все це набагато смішніше», – він каже, визнаючи, що «Раззі» – це, скоріше, колективне засудження ледачого відношення до індустрії фільмів, ніж висміювання якоїсь кількості поганих фільмів. «Щоб такі фільми провалилися на цьому рівні, з подібними бюджетами

та рекламними зусиллями та залученим великим талантом вимагає особливих зусиль. Ви дивитесь на такий фільм, як «Індіана Джонс 4», і ту вражаючу аварію поїзда і розумієте, що він справді заслуговує на визнання на якомусь рівні», – зазначає Вілсон[49].

1.4. Премія «Греммі». Історія заснування та основні правила. Алгоритм підбору номінантів та лауреатів

Премія «Греммі» — будь-яка із серії нагород, які щорічно вручаються в Сполучених Штатах Національною академією мистецтв і наук звукозапису (NARAS; зазвичай називається Академією звукозапису) або Латинською академією мистецтв і наук звукозапису (LARAS; зазвичай називається Latin Recording Academy) для визнання досягнень у музичній індустрії. Переможці обираються з понад 25 сфер, які охоплюють такі жанри, як поп, рок, реп, R&B, кантрі, реггі, класика, госпел і джаз, а також продакшн і постпродакшн, включаючи упаковку та ноти до альбому. Чотири загальні нагороди також вручаються за запис, альбом, пісню року та найкращого нового виконавця; всього вручено понад 75 нагород. Лауреати отримують золоту статуетку грамофона[36].

Щоб мати право на отримання премії «Греммі» від NARAS, запис або музичне відео мають бути випущені в Сполучених Штатах між 1 жовтня попереднього року та північчю 30 вересня відповідного року «Греммі». Заявки надсилаються звукозаписними компаніями, а також членами академії та розглядаються для визначення прийнятності та розміщення категорії. Члени NARAS з правом голосу шляхом серії голосувань обирають п'ять номінантів на кожну нагороду та, зрештою, переможця; виборці голосують лише у сферах своєї компетенції. Переможці оголошуються під час телевізійної церемонії[42].

Перша нагорода за рок-музику була вручена лише в 1961 році. Навіть у 1967 році лише один номінант у вигляді рок-альбому на «Альбом року». Це консервативне голосування за Греммі призвело до величезного списку дурниць.

Більшість найкращих записів не виграли Греммі за перші сорок років історії Греммі. У ніч на листопад 1959 року відбулася перша телевізійна передача премії «Греммі»[51].

Престижну премію «Греммі» звинуватили в тому, що вона звертає увагу лише на великі продажі альбомів і нагороджує тих артистів, які досягли комерційного успіху. Їх також критикують за те, що вони роздають стільки нагород, скільки потрібно, і що значна частина церемонії є «заповнювачем», що призводить до більш тривалої участі. Критики розглядають церемонію як лише самостійні лестоці для своєї індустрії. Мейнард Джеймс Кінан, соліст прогресив-метал гурту Tool, висловив свою особисту думку щодо природи Греммі. Він вважає: «Я думаю, що «Греммі» – це не що інше, як гігантська рекламна машина для музичної індустрії. Вони обслуговують низький інтелект і годують маси. Вони не шанують мистецтво чи художника за те, що він створив. Це музичний бізнес, який святкує себе. Власне, це й суть»[59]. Хоча попри критику «Греммі» успішно приваблює до себе увагу та нових активних глядачів.

Члени Академії звукозапису класифікуються як члени з правом голосу, професійні та студентські члени. Це художники, продюсери, музиканти – ті, хто безпосередньо причетний до створення музики; професійні учасники – це професіонали музичної індустрії, тоді як студенти – це ті, хто навчається, щоб бути залученими в музичну індустрію.

Тільки учасники Академії звукозапису мають право голосувати за премію «Греммі». Це означає, що переможців «Греммі» визначають колеги артистів, музикантів, авторів пісень і продюсерів.

Номінанти в кожній із 84 категорій премії «Греммі» не обов'язково повинні бути членами Академії звукозапису; однак їхні роботи мають бути подані або членом Академії звукозапису, або зареєстрованою медіакомпанією.

Відповідність визначається на основі періоду з 1 жовтня попереднього року до 31 серпня поточного року; іншими словами, для вручення премії "Греммі" 2022 року виборці мають враховувати роботу, виконану в період з 1

вересня 2020 року по 30 вересня 2021. Технічно кажучи, відповідно до Академії звукозапису, записи мають бути комерційно випущені для загального розповсюдження в Сполучених Штатах, тобто продаж на лейблі або визнаному незалежному дистриб'юторі через Інтернет або поштою/роздрібним продажем для продукту, що продається на національному ринку. Записи мають бути доступними для продажу з будь-якої дати в межах періоду придатності принаймні до дати крайнього терміну голосування поточного року.

Премія «Греммі» включає 84 категорії в 30 сферах. Кожна сфера (загальна, класична, поп-музика, кантрі тощо) має ряд категорій усередині себе; наприклад, загальне поле включає категорії «Запис року в усіх жанрах», «Пісня року», «Альбом року» та «Найкращий новий виконавець», тоді як поле «Кантрі» містить категорії «Найкращий кантрі-альбом», «Найкраща кантрі-пісня» тощо.

Членам Академії звукозапису та зареєстрованим медіакомпаніям пропонується подавати «заявки» — тобто записи, подані на розгляд для отримання премії «Греммі». Понад 350 експертів у різних галузях допомагають визначити, чи підходить кожен запис, а ті, які відповідають вимогам прийнятності, потім беруть участь у голосуванні з членами Академії звукозапису.

Члени можуть голосувати під час першого туру (той, який визначає номінантів) лише у своїй сфері знань; вони можуть голосувати в 15 жанрових категоріях премії «Греммі», а також у чотирьох загальних жанрових категоріях. Деякі категорії також перевіряються національними комітетами з розгляду номінацій та/або ремісничими комітетами. Ці результати визначають номінантів на премію "Греммі".

У фінальному раунді голосування члени Академії звукозапису знову можуть проголосувати в 15 жанрових категоріях премії «Греммі», а також у чотирьох загальних жанрових категоріях.

Бюлетені для вручення премії «Греммі» складаються незалежною бухгалтерською компанією «Делойт», і результати будуть відомі лише ввечері

вручення премії «Греммі». «Делойт» доставляє ім'я кожного переможця в запечатаному конверті, який не відкривається до церемонії[53].

Академія звукозапису опублікувала останні Правила та рекомендації «Греммі», які відображають нові зміни в процесі проведення шоу «Греммі» 2022, офіційно відомого як 64-а «Греммі». Запроваджене в червні 2020 року щорічне оприлюднення правил і рекомендацій премії «Греммі» відображає зобов'язання Академії забезпечити справедливість і прозорість своїх дій, а також те, що всі деталі, пов'язані з процесом нагородження, легко доступні для музичної спільноти в цілому.

Останні поправки доповнюють зміни, оголошені раніше в квітні, які включали припинення роботи комітетів з розгляду номінацій, зменшення кількості категорій, за які виборці можуть голосувати, і додавання найкращого світового музичного виконання та найкращого альбому *Música Urbana* категорії, серед інших оновлень. Майже всі зміни набули чинності одразу після 64-ї церемонії вручення премії «Греммі», яка відбулася 31 січня 2022 року.

«Наш процес присудження нагород, орієнтований на колег, полягає в залученні, і ніщо не може так підбадьорити, ніж бачити, як наші учасники беруть участь у поданні пропозицій щодо просування Академії вперед», — сказав Гарві Мейсон молодший, Голова та тимчасовий президент/Генеральний директор Академії звукозапису, – «Ми пишаємося тим, що працюємо разом із сучасними творцями музики, щоб переконатися, що їхнє бачення музичної індустрії відображається в усьому, що ми робимо, і продовжуємо нашу відданість прозорості, роблячи ці оновлення легкодоступними для всіх, хто бажає подати своє мистецтво на визнання «Греммі». Ці оновлення є прямим результатом нашого процесу співпраці, і ми вдячні музичній спільноті за постійну підтримку на кожному кроці».

Надалі всі зазначені виконавці (включно з відомими виконавцями), автори пісень нового матеріалу, продюсери, інженери звукозапису, мікшери та інженери мастерингу мають право бути номінантами та одержувачами «Греммі» у

категорії «Альбом року». Раніше правило стверджувало, що всім виконавцям, авторам пісень, продюсерам, інженерам звукозапису, мікшерам та інженерам мастерингу вимагалось зараховувати щонайменше 33 відсотки або більше часу відтворення.

Категорія, раніше відома як «Найкращий танцювальний запис», була перейменована на «Найкращий танцювальний/електронний запис». Ця категорія призначена для записів із значним використанням електронних інструментів, які зазвичай базуються на ритмічному танцювальному ритмі. Критерії відбору включають усталені танцювальні та електронні жанри запису, а також суміжні нові жанри, щоб точно відображати поточні тенденції в танцювальній та/або електронній музиці.

Щоб відобразити тенденції в споживанні класичної музики, сингли, які не є частиною альбому, тепер будуть прийнятні в п'яти класичних категоріях, включаючи найкраще оркестрове виконання, найкраще хорове виконання, найкраще камерне виконання/виконання невеликого ансамблю, найкраще класичне інструментальне соло та найкраще сучасне класичне виконання.

Встановлено більш чіткі обмеження щодо кількості учасників, які можуть бути нагороджені в категорії «Найкращий саундтрек збірки для візуальних медіа»: Для альбомів, які в основному складаються з уже існуючих майстер-версій, можна нагородити до двох продюсерів альбомів і до двох музичних керівників. Для альбомів, які складаються здебільшого з нових записів, основний виконавець із значним внеском (акти, керовані ансамблем, у яких виконавці мають подібну музичну та драматургічну участь у записі, не приймаються); до трьох продюсерів (у надзвичайних обставинах буде розглянуто звернення щодо можливого четвертого); і може бути нагороджено до двох музичних керівників. Також може бути нагороджено інженера/мікшера, який займає понад 50 відсотків часу відтворення щойно записаного матеріалу. Крім того, ті, хто вводить альбоми та композиції, випущені протягом поточного періоду придатності в полі «Музика для візуальних медіа», але пов'язані з візуальним

носієм, який буде випущено протягом наступного періоду придатності, тепер матимуть два варіанти: Ввести альбоми або треки поточного року в категоріях, яких немає в полі «Музика для візуальних медіа». Якщо вибрано цей варіант, вони не матимуть права наступного року в категорії «Музика для візуальних медіа». Ввести їх наступного року, якщо вони не потраплять у жодну категорію протягом поточного року. Альбоми будуть прийнятні лише у відповідній категорії: «компіляція чи партитура». Пісні будуть придатні для «пісні, написаної для візуальних медіа». Вони також матимуть право на участь в інших категоріях пісень, якщо відповідатимуть правилу «трек з минулого року є прийнятним».

Документальні фільми, пов'язані з музикою, повинні містити щонайменше 51 відсоток матеріалу, заснованого на виконанні, або окремих музичних відео, які разом утворюють візуальний альбом (якщо відео є компіляцією і введене разом як одна цільна плівка). У той час як драматичні художні фільми та біографічні фільми не приймаються, фільми з художніми елементами мають право.

Додано другу технічну нагороду «Греммі», призначену спеціально для компанії, організації чи установи. Ця нагорода буде обов'язковою та надаватиметься щорічно на розсуд Технічного комітету «Греммі». Технічна «Греммі» присуджується тим особам, які за все своє життя різко розширили межі та зробили новаторський, важливий, видатний і впливовий внесок технічної досконалості та інновацій у сферу звукозапису.

Члени Академії або призначені ними піарники тепер обмежені електронними листами FУС, публікаціями в соціальних мережах і фізичними розсилками, які рекламують лише їхні власні записи, забороняючи лобіювання від імені інших членів.

Щоб мати право на отримання премії «Греммі», альбом має містити понад 75 відсотків часу відтворення нещодавно записаних (протягом п'яти років після

дати випуску), раніше невиданих записів. Поточне правило прийнятності становить 50 відсотків[54].

Оновлені правила відповідності альбомам набудуть чинності на 65-й церемонії вручення премії GRAMMY, яка відбудеться у 2023 році.

Висновки до розділу 1

Отже, ми розглянули основні музичні та кінопремії, їх історію створення та логіку роботи. Тепер ми знаємо, яким чином проходить процес відбору учасників на конкретні номінації та які умови має виконати претендент, щоб потрапити у список номінованих фільмів чи складу кінокоманди. Також було оглянуто нові правила, що спрямовані на покращення принципів функціонування даних премій у сучасному світі та суспільстві медіа. Виходячи з переглянутої у даному розділі інформації, маємо повне уявлення про тему, яка розглядається, і можемо переходити до її аналітики та дослідження.

РОЗДІЛ 2

АНАЛІЗ ВПЛИВУ КРИТИКІВ НА КІНО ТА МУЗИКУ. ОГЛЯД ОСНОВНИХ МЕДІАДОСЛІДЖЕНЬ

2.1. Вплив кінокритиків на результати кінопрокату

За відсутності формули, за допомогою якої студії могли б гарантувати передбачувану рентабельність інвестицій у кіно, було доведено, що саме "сарафанне радіо" є найкращим визначником успіху фільму. Однак, очевидно, є й інші змінні, які відіграють певну роль у цьому процесі. Суттєві дослідження зосереджуються на впливі кінокритиків на результати фільмів.

Незважаючи на зростання обсягу в медіа інформації про аудиторію, успіх фільмів все ще залишається непередбачуваним, оскільки на нього впливає низка змінних. Так, галузевий аналітик Гарольд Фогель стверджує, що в середньому шість або сім з десяти фільмів є збитковими, а один може бути беззбитковим[19].

Однією зі змінних, яка є предметом численних дискусій у медіасфері, є роль кінокритиків. З цією метою протягом багатьох років було проведено низку досліджень, щоб визначити, якою мірою кінокритики впливають на результати фільмів.

Більшість цих досліджень виявили, що кінокритики історично відігравали значну роль в успіху фільмів. Ці дослідження також виявили, що критики можуть впливати на фільми різними способами. Хоча спосіб споживання медіа кардинально змінився з часу проведення багатьох з них. Як наслідок, новітні дослідження мають на меті надати додаткову перспективу в цій галузі дослідження, оцінюючи вплив кінокритиків на основі сайту "Rotten Tomatoes" на ефективність фільмів.

«Rotten Tomatoes» – провідний онлайн-агрегатор рецензій на фільми від професійних критиків. На сайті використовується один рейтинг, який

називається «Tomatometer», що складається з відсотка позитивних професійних рецензій. Найкращі фільми отримують статус «цілком свіжий», якщо вони отримують 75 відсотків або більше балів на «Tomatometer» та мінімальну кількість рецензій. Хоча, фільм визначається як "свіжий", коли принаймні 60 відсотків рецензій на нього є позитивними. І навпаки, фільм визначають як "зіпсований", якщо він не досягає порогу в 60 відсотків [46].

Дослідження щодо ролі кінокритиків, як правило, полягають у тому, чи є вони впливовими особами або прогнозистами. Тобто, впливовість визначається як ступінь впливу критиків на касові збори в короткостроковій перспективі на основі їхніх рецензій. Прогнозисти визначаються у здатності передбачати успіх фільму в довгостроковій перспективі, але не обов'язково впливати на результати фільму в короткостроковій перспективі.

Еліашберг і Шуган були першими, хто розробив ці концепції в 1997 році, і виявили, що критики виступають в ролі прогнозистів, але не впливових осіб[8]. Однак, інші дослідження виявили, що критики можуть бути у ролі і тих і інших одночасно. Наприклад, Басурой, Чаттерджі та Равід виявили, що як позитивні, так і негативні рецензії суттєво корелюють з касовими зборами протягом перших восьми тижнів. Таким чином, цей висновок підтверджує подвійну роль критиків[31].

В іншому дослідженні використовувалися рейтинги «Rotten Tomatoes» для визначення їх економічного впливу на фільми. Вони виявили, що десятивідсоткове збільшення критичного відгуку означає 7,8 мільйона доларів у прокаті. Їхні висновки свідчать про те, що критики слугують як впливовими, так і прогнозуючими факторами. Хоча вони стверджують, що вони, швидше за все, більше прогнозують, ніж впливають.

У дослідженні Рейнштейна та Снайдера 2005 року вивчався вплив двох популярних кінокритиків Сіскела та Еберта, які на той час вважалися найвпливовішими критиками. Однією з їхніх цілей було краще зрозуміти вплив

експертів на споживчий попит на товари, пов'язані з досвідом. Вони визначаються як товари, якість яких є невизначеною до моменту споживання.

Вони виявили слабкі докази впливу критиків на всі досліджувані фільми. Однак вони виявили, що цей вплив варіювався в залежності від категорії фільмів і був найсильнішим для драм і фільмів вузького прокату. Вони зазначили, що для фільмів з більш широким прокатом, а також для фільмів у жанрах бойовиків і комедій цей вплив практично відсутній[18].

Пізніше Мун, Берджі та Якобуччі, використовуючи «Rotten Tomatoes», виявили, що ранні оцінки кінокритиків можуть бути важливим сигналом якості. Наприклад, вони виявили, що оцінки кінокритиків можуть суттєво впливати на кількість доходу в перший тиждень прокату. Вони також виявили, що рекламні витрати на фільми з високим рейтингом можуть призвести до стабільного доходу[15].

У вересні 2017 року газета «The New York Times» повідомила, що керівники студій звинувачують «Rotten Tomatoes» у низьких результатах фільмів, особливо після найгіршого літа за останні 20 років і втрати мільярдів доларів у прокаті[27]. Однак згодом Ів Бергквіст, директор проекту "Дані та аналітика" Центру розважальних технологій Університету Каліфорнії, опублікував дослідження, яке показало, що не було ніякої кореляції між оцінками «Rotten Tomatoes» та касовими зборами 150 фільмів у 2017 році, які заробили більше 1 мільйона доларів.

Більше того, Бергквіст проаналізував як загальні валові збори, так і збори за перший вікенд. Його результати показали, що коефіцієнт кореляції для касових зборів становив лише 0,12. Він виявив ще менший зв'язок з показниками першого вікенду з коефіцієнтом кореляції 0,03[18].

Це дослідження було цілком обґрунтованим з огляду на вибірки, які воно аналізувало, а його результати широко висвітлювалися у відомих виданнях. Серед таких видань – «Variety», «Entertainment Weekly», «The Washington Post» та інші.

Незважаючи на ці висновки, існують деякі докази, такі як дослідження Рейнштейна та Снайдера, які свідчать про те, що рецензії критиків по-різному впливають на мейнстрим та незалежні фільми. Крім того, дослідження, проведене групою голландських дослідників, показало, що рецензії в газетах мають вплив на арт-хаусні фільми та ефект прогнозування на мейнстримні фільми. Хоча в обох випадках вплив був зумовлений кількістю та розміром рецензій, а не їхнім характером[13].

Хоча голландське дослідження не виявило жодної кореляції на основі характеру рецензій, воно виявило, що ці аудиторії були різними. З огляду на це, було вирішено, що варто дослідити, чи є різниця у впливі оцінок "Rotten Tomatoes" на ці два типи фільмів.

Тобто більшість досліджень або аналізували всі фільми, що вийшли в прокат протягом певного періоду, або використовували порогові значення, які не дозволяють відрізнити незалежні фільми від великих кінокартин. Зокрема, у попередньому дослідженні використовувалися оцінки «Rotten Tomatoes», але їхня вибірка складалася з фільмів, що стартували щонайменше у 25 кінотеатрах або зрештою досягли щонайменше 100 кінотеатрів. У дослідженні Муна, Берджі та Якобуччі також використовувалися фільми, випущені великими студіями[15].

Попередні дослідження виявили докази негативного ухилу від відгуків критиків. Тобто, було виявлено, що негативні відгуки шкодять доходам більше, ніж позитивні відгуки допомагають доходам. Зокрема, ця тенденція була сильно виражена протягом першого тижня, але з часом вона зменшувалась.

Це, ймовірно, є результатом добре задокументованої неприязні до втрат, вперше виявленої Деніелом Канеманом та Амосом Тверскі. У 2002 році Деніел Канеман був удостоєний Нобелівської премії з економіки за роботу, яку він провів разом зі своїм колегою Амосом Тверскі над розробкою економічної моделі, що отримала назву "теорія перспектив". Ця теорія суперечила традиційним припущенням про те, що люди завжди роблять раціональний вибір, коли йдеться про економічні рішення[48].

Зокрема, дослідники виявили, що люди відчують більшу огиду до втрат, ніж до здобутків. Як пише Канеман у своєму бестселері "Мислення, швидко і повільно", багато варіантів, з якими ми стикаємося в житті, змішані з ризиком втрат і можливістю отримання прибутку.

Як приклад, Канеман наводить наступну ілюстрацію змішаної перспективи. Припустимо, що вам пропонують азартну гру, яка базується на підкиданні монети. Якщо випаде решка, ви втрачаєте 100 доларів. Якщо ж орел, то ви виграєте 150 доларів. Потім вас запитують, чи вважаєте ви цю гру привабливою і чи приймете ви її.

Канеман стверджує, що більшість людей вважали б таку ставку непривабливою. Це пов'язано з тим, що, за його словами, "втрати здаються більшими, ніж виграш". Він також стверджує, що ви можете виміряти ступінь вашої неприязні до втрат, просто запитавши себе, скільки грошей знадобиться, щоб збалансувати рівні шанси втратити 100 доларів[11].

Схильність до втрат проявляється по-різному. Наприклад, одна з найпоширеніших інвестиційних помилок полягає в тому, що інвестори передчасно продають акції, що зростають в ціні, і тримають акції, що знецінюються.

Крім того, Антоніо Дамазіо та Джордж Ловенштейн розробили інвестиційну гру, щоб проілюструвати цю емоційну реакцію на втрати. Учасникам було надано можливість інвестувати один долар або нічого на основі підкидання монети. Результат "орел" означав, що учасник втратить один долар, а решка означала, що учасник виграє два з половиною долари. Гра тривала двадцять раундів.

Раціональним вибором було б завжди інвестувати, оскільки вартість кожного раунду становить один долар і двадцять п'ять центів (тобто два з половиною долари помножити на п'ятдесят відсотків) порівняно з одним долларом, якщо не інвестувати. Фактично, існує лише тринадцятивідсоткова ймовірність втратити гроші, якщо інвестувати кожного разу. Однак результати

показали, що лише близько шістдесяти відсотків людей інвестували кожного разу, і що вони особливо не бажали робити це одразу після програшу[14].

Вважається, що наш мозок еволюціонував, щоб бути більш чутливим до негативних стимулів внаслідок необхідності утримувати нас від шкоди. Хоча цей негативний ухил проявляється у багатьох аспектах нашого життя. Особливо це стосується соціальних відносин. Насправді, дослідники виявили, що для того, щоб подружні пари вважали свої стосунки задовільними, необхідне певне співвідношення позитивних і негативних взаємодій. Це співвідношення становить п'ять до одного[43].

Методологія полягала в аналізі всіх фільмів, що вийшли в широкий та обмежений прокат у 2015-2017 роках. Джерелом, з якого брали дані, був сайт «The-Numbers», а джерелом рецензій кінокритиків – «RottenTomatoes»[46][52].

Для оцінки впливу рецензій критиків використовувалися внутрішні збори фільму за перший вікенд. Використовували показник першого вікенду, оскільки глядачі мають дуже мало інформації про фільм до його виходу в прокат, окрім рецензій критиків та маркетингових матеріалів, які випускають студії та режисер.

Прогностичний характер рецензій оцінювався за загальними внутрішніми зборами фільму. Використовувалися не міжнародні, а загальні національні збори, оскільки вони відповідали показникам прем'єрного вікенду, які використовували для оцінки впливу критиків.

Як зазначалося раніше, оцінка «Rotten Tomatoes» базується на відсотку позитивних рецензій, які отримує фільм. Згідно з «Rotten Tomatoes», рецензії агрегуються серед кваліфікованих критиків.

Наприклад, у вимогах, розміщених на сайті компанії, зазначено: "Онлайн-критики повинні опублікувати не менше 100 рецензій протягом двох календарних років в одному, схваленому "Tomatometer" виданні".

Важливо зазначити, що «Rotten Tomatoes» належить компанії «Fandango», яка належить «NBC Universal». Однак, незважаючи на те, що «Rotten Tomatoes» належить кіностудії, вона стверджує, що працює незалежно[27].

У широкому прокаті вважають фільми, які були показані у 600 і більше кінотеатрах. І навпаки, в обмеженому прокаті – фільми, які вийшли в прокат у менш ніж 600 кінотеатрах. Це стандарт, який використовується сайтом «Box Office Mojo», іншим популярним сервісом звітності про касові збори[29].

Наступний аналіз з'ясовував, якою мірою помірний вплив кінокритиків вплинув на касові збори фільмів.

Хоча аналізувалися як широкий, так і обмежений прокат, статистично значущу різницю було виявлено лише у вибіркових середніх для широкого прокату. Тобто фільми з позитивними рецензіями заробили статистично більше грошей, ніж фільми з негативними рецензіями. Різниця в доходах між фільмами з негативними та позитивними рецензіями становила в середньому 23 мільйони доларів за перший вікенд і 83 мільйони доларів за загальними внутрішніми валовими зборами.

Зрозуміло, що кіностудії історично вважали, що кінокритики мають значний вплив на індустрію. Немає кращої ілюстрації цього, ніж винахід кінокритика Девіда Меннінга компанією «Sony Pictures Entertainment». У 2001 році, після того, як «Newsweek» кинув виклик компанії, вона визнала, що Девід Меннінг з «The Ridgefield Press» був створений її співробітником для того, щоб щедро хвалити кілька фільмів «Columbia Pictures», включаючи "Лицарську казку" і "Тварину"[41].

Також було відзначено, що студії намагалися уникнути негативних відгуків, не пропонуючи попередні покази для кінокритиків. У 2000 році, коли попередні покази не були запропоновані для фільмів "Отримати Картера" та "Осінь у Нью-Йорку", Роджер Еберт заявив: "Студія дійшла висновку, що фільм не є хорошим і отримає негативні відгуки".

При цьому питання про те, наскільки великий вплив мали і мають кінокритики, досі залишається предметом дискусій. Наприклад, виходячи з результатів дослідів, можна припустити, що кінокритики певною мірою виступають і як впливові особи, і як прогнозисти. Це обґрунтоване припущення ґрунтується на повсюдному поширенні оцінок «Rotten Tomatoes». Сайт приваблював 14 мільйонів унікальних відвідувачів на місяць, а «Fandango», його материнська компанія, приваблювала 60 мільйонів унікальних відвідувачів на місяць. Більше того, вони також з'являються в пошуковій видачі «Google» та «iTunes»[27].

Треба зазначити, що причинно-наслідковий зв'язок не може бути встановлений на основі цього аналізу. Це пов'язано з кількома можливими інтерпретаціями результатів.

Що стосується широкого прокату, то одна з інтерпретацій може полягати в тому, що відгуки кінокритиків просто відображають смаки глядачів.

Насправді, Ів Бергквіст виявив, що оцінки критиків та глядацькі оцінки сильно корелюють[28]. Хоча, у світлі доказів негативного ухилу як у перший вікенд, так і в загальний внутрішній валовий збір фільму, інша інтерпретація може полягати в тому, що відгуки критиків продовжують впливати на аудиторію протягом усього життєвого циклу фільму.

Використовуючи дохід на один кінотеатр як основу аналізу для широкого та обмеженого прокату, зазначалося, що кінокритики, ймовірно, мають помірний вплив на широкий прокат і незначний вплив на обмежений прокат, а також незначний вплив на обмежений прокат. Однак, негативні рецензії, ймовірно, мають більший вплив, ніж позитивні рецензії в обох цих вибірках.

Також цікавим є відсутність статистичної значущості серед фільмів з оцінкою «Rotten Tomatoes» вісімдесят відсотків і вище. Це, ймовірно, пов'язано з впливом інших змінних. Наприклад, дослідження показали, що такі змінні, як зірки, бюджет, сиквели, нагороди, маркетинг і сарафанне радіо, впливають на результати фільмів[5][6].

Отже, загальні результати показують, що кінокритики мають помірний вплив на широкий прокат і слабкий вплив на обмежений прокат на основі рецензій «Rotten Tomatoes». Це стосується як прем'єрного вікенду, так і загальних внутрішніх валових зборів у кожному випадку. Крім того, негативні рецензії мали більший вплив, ніж позитивні, на обидва типи фільмів.

Дослідження також виявило, що цей помірний вплив може мати значний вплив на касові збори. Зокрема, різниця між негативними та позитивними рецензіями на фільми широкого прокату може становити мільйони доларів як для прем'єрного вікенду, так і для загального внутрішнього валового доходу. Виходячи із аналізу оцінок «Rotten Tomatoes» та результатів аналогічних досліджень, можна зробити висновок, що кінокритики помірно виступають і як впливові особи, і як прогнозисти. Більше того, ці ролі є більш очевидними серед широких релізів, ніж серед обмежених релізів. Також існує негативний ухил, який виникає з рецензій критиків в обох категоріях фільмів.

Як зазначалося раніше, хоча ми не можемо визначити причинно-наслідковий зв'язок, заслуговує на увагу той факт, що існує стійкий взаємозв'язок між відгуками критиків та касовими зборами після першого вікенду. Це означає, що оскільки глядачі не знають, чи сподобається їм фільм до того, як вони його побачать, вони покладаються на такі підказки, як маркетинг, рецензії критиків та сигнальні властивості, такі як високопрофесійний акторський склад, вишукані декорації та спецефекти[12].

Також було виявлено, що чим вищий рівень невпевненості споживачів щодо якості продукту, тим більше вони схильні покладатися на незалежних постачальників інформації. Таким чином, компанії кіноіндустрії повинні знайти способи використання впливу лідерів громадської думки на ранній стадії процесу, щоб скористатися імпульсом продажів і продовжити життєвий цикл своїх фільмів[12].

Ці висновки мають й інші наслідки для студій та кінематографістів. По-перше, як рекомендували Еліашберг і Шуган у своєму новаторському

дослідженні, з кінокритиками слід консультиватися так само, як з експертами при розробці нових продуктів[8]. Більше того, це дослідження підтверджує, що негативні рецензії завдають більше шкоди, ніж позитивні рецензії допомагають доходам від фільмів. Як наслідок, студії та кінематографісти повинні мати більше стимулів залучати критиків до своїх маркетингових досліджень.

Дослідження фокусувалося на сукупних оцінках "Rotten Tomatoes". Таким чином, воно не вимірює вплив окремих критиків і має певні обмеження, оскільки попередні дослідження показали, що деякі кінокритики мають більший вплив, ніж інші[1].

Дехто нарікає на те, що мистецтво кінокритики звелось до оцінки фільму. Насправді, режисер Бретт Ратнер охарактеризував «Rotten Tomatoes» як "знищення нашого бізнесу"[18]. Агрегування відгуків також, очевидно, створює тиск на критиків, змушуючи їх погоджуватися з думкою інших.

Тим не менш, сайт пропонує нам поглянути на вплив кінокритиків на цей процес. Він також дає уявлення про вплив експертів на товари досвіду, включаючи музику, книги, ресторани тощо.

2.2. Вплив критиків на музику

Соціальним психологам давно відомо, що люди погоджуються з думками лідерів думок і слідуєть їм, особливо в ситуаціях, коли люди ще не сформували твердої думки. В одному дослідженні, яке часто цитується, ретельний аналіз і відстеження змін у громадській думці були безпосередньо пов'язані з інформацією, наданою коментаторами новин та іншими лідерами громадської думки в телевізійних новинах[4]. Більше того, цей переконливий вплив посилюється, коли лідери думок здаються неупередженими, наприклад, коли вони мало або нічого не можуть отримати, висуваючи свої аргументи[7]. Навпаки, наша схильність піддаватися впливу лідерів думок зменшується, коли ми віримо, що ці люди мають особистий інтерес переконати нас[3]. Таким чином,

крім того, що вони сприймаються як обізнані, щоб бути переконливим, лідер думок повинен заслуговувати на довіру.

У тій мірі, в якій думки критиків подібні до думок широких верств населення, їхні рецензії передбачають, що, ймовірно, подумають інші люди. У тій мірі, в якій критики є лідерами думок, їхні погляди можуть впливати на інших людей, особливо якщо хтось мало знає про продукт чи проблему або не сформував твердої думки щодо предмета. Наприклад, лабораторний експеримент, який вивчав здатність музичного критика впливати на думку слухачів, хоча й базувався лише на одній рецензії та пісні, показав, що учасники, які слухали схвальний відгук про компакт-диск, мали більш сприятливу думку про музику виконавця.

Мета цього дослідження полягала в тому, щоб більш повно дослідити силу переконання музичних критиків, зокрема тих, хто виступає на Національному громадському радіо (NPR) у Сполучених Штатах. Американці вважають NPR одним з найбільш надійних джерел інформації. Таким чином, можна очікувати, що критики NPR мають значну силу формувати, а не просто відображати погляди людей. У цьому дослідженні різні групи людей слухали схвальні відгуки NPR про компакт-диски, а потім оцінювали, наскільки їм подобається пісня з оглянутого компакт-диска. Оцінки цих учасників порівнювали з оцінками учасників контрольних груп, які не чули відгуків.

Огляди NPR стосувалися компакт-дисків виконавців Стівена Малкмуса, «Nine Inch Nails», «Radiohead» і «Sloan». Стівен Малкмас — колишній учасник гурту «Pavement» 1990-х років. Його музику та лірику описують як загадкову та нелінійну, починаючи від класичного року і закінчуючи діланеском. У більш широкому сенсі його музику класифікують як інді-рок або альт-рок. «Nine Inch Nails» — це ім'я індустріального року мультиінструменталіста, автора пісень, продюсера й аранжувальника Трента Резнора. Проте компакт-диск «Nine Inch Nails», використаний у цьому дослідженні, був повністю інструментальним і більш атмосферним, ніж більшість музики в їхньому каталозі. «Radiohead» були

одними з найвідоміших артистів 1990-х років, які продовжують досягати всесвітнього успіху в 21 столітті. Їхню експансивну музику важко описати, але зазвичай її класифікують як брит-рок або альт-рок. «Sloan» – канадська група, яку добре знають на батьківщині, але не знають деінде. Їхню музику загалом класифікують як поп-рок або пауер-поп, і вона дещо нагадує музику The Beatles. Використання музики виконавців різних музичних жанрів, які досягли різного ступеня успіху, а також використання різних музичних критиків NPR дозволило оцінити загальність результатів.

Загалом 202 студенти (від 18 до 21 року) з гуманітарного університету добровільно взяли участь у дослідженні. За участь студенти отримували додатковий або частковий кредит за курс. Опитування музичних уподобань учасників показало, що їхніми улюбленими напрямками музики є хіп-хоп і реп (26 відсотків), потім йдуть хард-рок (16 відсотків), поп (11 відсотків), інше (11 відсотків), альтернативний і панк-рок (9 відсотків), класичний рок (8 відсотків), кантрі (8 відсотків), софт-рок і R&B (6 відсотків), важкий метал (3 відсотка), а також класика, блюз і джаз (2 відсотка). Категорія «Інше» складалася з музики початку 20-го століття, реггі, мюзиклів, опери, фольку та танцю. Учасники були випадковим чином розподілені на групи, описані нижче.

Група 1 розглядала рецензію музичного критика Вілла Гермеса на компакт-диск Стівена Малкмуса, «Real Emotional Trash». Огляд транслювався 10 липня 2008 року в рамках програми NPR, «All Things Considered». Тестовою піснею була «We Can't Help You» Стівена Малкмуса. Ця пісня була обрана для тесту, тому що вона займала важливе місце в огляді Гермеса[37].

Група 2 розглядала повну рецензію Тома Муна на компакт-диск «Nine Inch Nails, «Ghosts». Огляд транслювався 14 квітня 2008 року в рамках програми NPR «Враховуючи все». Тестовою піснею була «14 Ghosts». Цю пісню обрали, оскільки жодна її частина не була представлена в рецензії Муна, що дозволило перевірити, чи вплив рецензії поширюється на музику, яка не прозвучала в рецензії[44].

Група 3 прослухала повну рецензію Тома Муна на CD «Radiohead» «In Rainbows». Огляд транслювався 10 жовтня 2007 року в рамках програми NPR «Враховуючи все». Тестовою піснею була «Bodysnatchers», тому що про дану пісню прямо згадувалося та було представлено в огляді Moon[45].

Група 4 прослухала повну рецензію Кена Такера на компакт-диск Слоуна, «Parallel Play». Огляд транслювався 30 липня 2008 року в рамках програми NPR «Свіже повітря від WHYY». Тестовою піснею була «The Other Side», оскільки вона займала важливе місце в рецензії Такера[56].

Три підгрупи із чотирьох груп учасників прослухали різні варіанти огляду NPR перед прослуховуванням тестової пісні. Оскільки уривки пісень були вбудовані в огляди, необхідно було контролювати будь-який ефект цих фрагментів, представивши ці точні уривки контрольним групам. Зміст уривків, їхня тривалість і розподіл у часі були ідентичними тим, що в рецензіях Одна група прослухала повний, невідредагований огляд NPR. Друга група прослухала відредаговану версію рецензії, у якій усі розмовні частини рецензії (тобто частини, виголошені критиком) були замінені вмістом, який не мав відношення до музики (обговорення таблетки для зняття свербіння отруйного плюща). У відредагованій рецензії музичні частини оригінальної рецензії з'являлися протягом однакової тривалості та на тих самих позиціях. Нарешті, третя група прослухала відредаговану версію оригінальної рецензії, де всі розмовні частини рецензії були замінені мовчанням.

У таблиці даних, наданій дослідником, учасники використовували візуальну аналогову шкалу, щоб оцінити тестову пісню після того, як вона закінчила грати, малюючи вертикальну лінію через 180-міліметрову горизонтальну лінію, зафіксовану негативним знаком (–) на лівому кінці та позитивний знак (+) на правому кінці. Цифра нуль (0) була в середині лінії. Місце, де вертикальна лінія перетинає горизонтальну, вказувало на оцінку пісні учасником. Таким чином, вертикальна лінія, проведена на 20 мм праворуч від нуля, була записана як рейтинг +20; вертикальна лінія, проведена на 13 мм

ліворуч від нуля, була записана як оцінка –13. Оскільки було 90 мм з кожного боку від нульової точки, найвищий можливий рейтинг був 90. Після того, як учасники вказали свою оцінку, їх попросили вказати, чи впізнають вони артиста, зазначеного в огляді, чи виконавця, якого вони щойно слухали, чи вони впізнали тестову пісню, яку вони слухали, і вказати свій улюблений тип музики зі списку категорій[21].

Омнібусний аналіз проводився з використанням одностороннього дисперсійного аналізу (ANOVA). Критерії найменшої значущої різниці Фішера використовувалися для всіх пост-гук аналізів. Середні відмінності $p < 0,05$ вважалися статистично значущими..

Загалом результати показали, що прослуховування схвальної рецензії музичного критика NPR на компакт-диск виконавця вплинуло на думку слухачів про пісні з цих компакт-дисків. Цей ефект спостерігався у чотирьох виконавців із різною популярністю, визнанням і музичними стилями, у трьох критиків NPR, а також у пісень, які згадувалися та не згадувалися в рецензії. Ці результати доповнюють і розширюють загальність попередніх демонстрацій здатності музичного критика впливати на думку слухачів про пісню[17].

Зокрема, результати показали, що рецензія критика мала більший вплив на думку людей про пісню, ніж просте прослуховування зразків цієї пісні або пов'язаних пісень. Це було правдою незалежно від того, чи були зразки розділені обговоренням, яке не було пов'язане з музикою, чи мовчанням. Це також вірно, навіть якщо жодна частина тестової пісні не була представлена до того, як учасники її прослухали. Коротше кажучи, просте знайомство з частинами тестової пісні або пов'язаних пісень не змінило думку слухачів про пісню так сильно, як почута схвальна рецензія на компакт-диск, з якого була заснована пісня.

Ці результати підтверджують точку зору, що критики — це щось більше, ніж просто відбивачі чи провісники громадської думки. Те, що учасникам групи, яка прослухала повний, невідредагований огляд NPR, сподобалися тестові пісні

більше, ніж учасникам груп, які прослухали відредаговану версію рецензії, свідчить про вплив рецензії. Якби рецензія не мала впливу, оцінки учасників тестових пісень були б однаковими незалежно від того, чули вони рецензію чи ні.

Чому ж тоді деякі дослідження вважають вплив критиків мінімальним, тоді як інші, такі як це дослідження, вважають вплив критиків значним? Можливо, ефект від огляду залежить від того, що аудиторія знає чи зацікавлена продуктом чи проблемою. Коли аудиторії цікавий продукт, вони витрачають час і зусилля, необхідні для оцінки логіки та доказів, що стоять за повідомленням. Даний підхід знають під назвою центрального шляху до переконання. Але коли аудиторія слухає повідомлення про продукт, який вона вважає незначним або про який вона мало знає, вона, швидше за все, зверне увагу на зовнішній вигляд оратора, його репутацію, кількість аргументів, які оратор наводить тощо. Цей більш поверхневий підхід відомий як периферійний шлях до переконання[2]. Цей аналіз свідчить про те, що ступінь впливу критика на когось залежить від того, що людина знає про продукт, і від того, наскільки хтось турбується про продукт або проблему.

Враховуючи те, що огляди компакт-дисків навряд чи складатимуться з логічної та доказової інформації, припускається, що більшість людей, які слухають огляди незнайомої музики (тобто музики, яка апріорі може когось не цікавити), швидше за все, підпадають під вплив периферії, ніж центрального шляху до переконання. Таким чином, те, чи буде вплив критика мінімальним чи значним, може залежати від відповідності між знаннями та інтересом аудиторії до продукту чи проблеми та характеристиками критика та його або її повідомленням.

Незалежно від точних причин впливу критиків NPR, наведені тут результати показують, що вони можуть впливати на думку слухачів про пісню. Як саме вони це роблять і чи поширюються результати на інші групи слухачів і на негативні чи критичні відгуки, не було досліджено. Одним з труднощів у

відповіді на це запитання є те, що негативні рецензії на музику виконавців відносно рідкісні на NPR[55]. Частіше рецензент відзначає слабку пісню в іншому чудовому альбомі[56] або описує музику виконавця таким чином, що важко додати до дескриптора позитивну, негативну чи нейтральну валентність.

Висновки до розділу 2

Виходячи з розглянутої інформації про існуючі дослідження на дану тематику, можемо зробити висновок про прямий вплив критиків на індустрію кіно та музики, оскільки їх робота формує думку людей на новий контент, налаштовуючи їх на конкретний лад для його оцінку, а також змінює динаміку касових зборів. Проте варто зауважити факт відсутності у дослідженнях аспекту соціальних проблем і того, яку увагу до них може привернути критика медійних премій у суспільстві. Звідси і випливають завдання наступного розділу дослідження.

РОЗДІЛ 3

АНАЛІЗ ВПЛИВУ ПРЕСТИЖНИХ КІНО ТА МУЗИЧНИХ ПРЕМІЙ НА МЕДІАІНДУСТРІЮ ТА СУСПІЛЬСТВО

3.1. Премія «Оскар» та її вплив на медіаіндустрію та суспільство

Аналіз номінантів і переможців премії «Оскар», починаючи з 2000 року, показує, що люди різних рас досягли значного — хоча й нерівномірного — прогресу за останні два десятиліття в головному конкурсі кіноіндустрії, причому більшість змін відбулися з моменту заснування в медіа руху #OscarsSoWhite у 2015 році.

Церемонія вручення премії «Оскар» у 2021 році була особливо обнадійливою. В ній була представлена рекордна кількість номінантів, включно зі значущими для таких фільмів, як «Іуда та Чорний Месія» та «Ма Рейні: Мати блюзу». Останній був номінований на найкращу чоловічу роль для покійного Чедвіка Боузмена, що зробило б його першим посмертним переможцем у акторській категорії після Хіта Леджера для «Темного лицаря» в 2009 році. Але Боузмен не виграв, як і багато інших номінантів в інших престижних номінаціях категорії. У категоріях акторська майстерність, режисура, сценарист і продюсер лише четверо з 23 номінованих учасників отримали нагороду, або трохи більше 17 відсотків номінантів.

Результати викликали питання про те, чи цей низький відсоток відображає закономірність. Тобто, ми можемо звернути увагу на збільшення кількості номінантів серед представників інших рас, але як щодо лауреатів?

Щоб відповісти на це запитання, ми вивчили дані про номінантів на премію «Оскар» і переможців у чотирьох головних акторських категоріях — найкраща актриса/актор, найкраща актриса/актор другого плану — і чотирьох найпрестижніших категоріях за камерою — найкращий оригінальний сценарій,

найкращий адаптований сценарій, найкращий режисер і найкращий фільм. Виявлені закономірності висвітлюють складний простір різноманітності в галузі, яка все ще розвивається на хвилі руху #OscarsSoWhite.

За півтора десятиліття до #OscarsSoWhite (2000-2015) було п'ять років фільмів (2002, 2003, 2007, 2008, 2010), за які ніхто не отримав Оскара серед рас, окрім європеїдної, в жодній із восьми прем'єрних категорій, ані поза кадром, ані в ньому. Після #OscarsSoWhite була номінована половина від загальної кількості кольорових людей, які були номіновані та виграли Оскар з 2000 року.

Серед номінованих за закадрову роботу, відносно високий відсоток перемог. Така сама закономірність справедлива в категоріях акторів другого плану та актрис, припускаючи, що талановиті кольорові актори непропорційно виконують ролі другого плану.

Але у двох основних акторських категоріях — найкраща актриса та найкращий актор — кольорові люди мають набагато нижчі шанси бути номінованими та перемогти, ніж їхні колеги другого плану, причому кольорові жінки особливо мало представлені як серед номінантів, так і серед переможців.

Розмови про різноманітність у Голлівуді почастишали у медіа після того, як рух #OscarsSoWhite вперше звернувся до браку різноманітності серед номінантів на премію Оскар 2015 року. Критика пролила світло не лише на кількісну відсутність репрезентації, але й на застарілі процеси, які лежать в основі просування та номінування фільмів.

Рух Black Lives Matter посилив розмови про расу та представництво в багатьох сферах простору медіа, особливо включаючи розваги. У вересні 2020 року, через кілька місяців після початку національних протестів, Академія кінематографічних мистецтв і наук, яка проводить церемонію «Оскар», встановила нові стандарти різноманітності для номінантів на найкращий фільм. І хоча ці нові стандарти — включно з необхідністю наявності кольорового актора або великого актора другого плану, щоб відповідати вимогам — набудуть

чинності лише у 2024 році, обговорення, можливо, сприяло рекордно великій кількості людей різноманітних рас, номінованих у 2021 році. .

Спочатку ми підраховували кількість номінантів і переможців за період між 2000 і 2020 роками. Потім ми обчислили два типи відсотків:

Для відсотка номінації ми взяли кількість номінованих людей різного кольору шкіри та розділили її на загальну кількість номінованих осіб.

Щоб отримати відсоток перемог, ми розділили кількість людей різного кольору шкіри, які перемогли у своїй категорії, на кількість номінованих людей різного кольору шкіри.

Наш аналіз показує значний вплив руху #OscarSoWhite. Загальна кількість кольорових людей, номінованих у вибраних нами категоріях, становила двозначне число лише один раз до 2015 року. Відтоді двозначний бар'єр перевищувався чотири з п'яти років (2016, 2017, 2018, 2020), а минулого року було подано рекордну кількість номінацій (23). За шість років після #OscarsSoWhite було номіновано більше продюсерів (18) і сценаристів (23) фільмів, ніж за попередні 15 років (12 і 17 відповідно). Переможці демонструють тенденцію в тому ж напрямку: чотири продюсери та вісім сценаристів перемогли з початку #OscarsSoWhite, порівняно з двома продюсерами-переможцями та шістьма сценаристами в період з 2000 по 2015 рік.

До #OscarsSoWhite (2000-2015) було п'ять років, коли жодна кольорова людина не перемагала в основних категоріях. Загалом за шість років від початку руху #OscarsSoWhite (2016-2021) припало 48 відсотків від загальної кількості людей інших рас, які були номіновані з 2000 року, і половина (50 відсотків) із усіх переможців.

Ці результати показують, що #OscarsSoWhite сильно вплинула на окремі номінації та перемоги в основних категоріях.

Незважаючи на те, що #OscarsSoWhite, здається, помітно вплинула на загальну кількість номінацій і переможців, аналіз того, як ці номінації та перемоги були розподілені між різними категоріями, показує дивовижні

закономірності. Наприклад, здобутки як у номінаціях, так і виграші за закадрові ролі були значними.

Загалом, закадрові ролі мають набагато більший відсоток перемог, ніж відсоток номінацій (як ми їх визначили вище).

Чи вказує це на перевагу того, що ти кольорова людина в ролях за камерою? Або натомість це означає, що кольорові люди недономіновані на ці ролі?

Щоб пояснити це, ми розділили категорії «Оскар» на дві групи:

Випадок 1: низький відсоток номінацій, низький відсоток перемог: найкраща актриса, найкращий актор, найкращий фільм (продюсери).

Випадок 2: низький відсоток номінацій, високий відсоток перемог: найкращий актор другого плану, найкраща актриса другого плану, режисер, оператор, оригінальний сценарій, адаптований сценарій.

Розглядаючи ці два випадки, ми можемо побачити деякі більші шаблони для закадрових ролей. З усіх категорій лише категорія «Режисер» має відсоток виграшу 50 відсотків або вище порівняно з 17 відсотків номінантів. Але ця модель низького відсотка номінацій і високого відсотка виграшів описує всі закадрові ролі, за винятком продюсерів у категорії найкращого фільму, де лише 7 відсотків номінантів були кольоровими людьми, причому 20 відсотків з них були продюсерами премії.

Хоча наше дослідження закадрових номінацій і перемог було зосереджено на періоді 2000-2020 років, варто відзначити довгу історію відсутності представництва на «Оскарі»:

Хлое Чжао («Земля кочівників», 2020) – єдина кольорова жінка, яка номінувалася, і єдиний переможець у номінації «Найкращий режисер».

Лише четверо темношкірих сценаристів були номіновані в категорії «Найкращий оригінальний сценарій» за 90-річну історію премії «Оскар»: Сюзанна де Пасс («Леді співає блюз», 1972), Спайк Лі («Роби як треба!», 1989), Джон Сінглтон («Хлопці по сусідству», 1991) і Джордан Піл («Пастка», 2017).

До 2000 року лише троє кольорових людей були номіновані на найкращу режисуру: Гектор Бабенко («Поцілунок жінки-павука», 1985), Джон Сінглтон («Хлопці по сусідству», 1991) і М. Найт Шьямалан («Шосте відчуття», 1999).

На противагу значному збільшенню закадрового представництва, через шість років після руху #OscarsSoWhite спостерігалось менше, але все ж помітне зростання кількості номінацій і перемог у чотирьох акторських категоріях, причому приблизно 40 відсотків номінацій і перемог відбулися в це вікно. Але є великі відмінності між категоріями найкраща актриса/актор і категоріями актриса/актор другого плану.

І актриса, і актор другого плану демонструють поведінку випадку 2, де відносно небагато номінованих, але номіновані мають хороші шанси на перемогу: актриси другого плану (19 відсотків від загальної кількості номінацій, але виграли 35 відсотків нагород з 2000 року). Кольорові люди становлять трохи більше 14 відсотків номінантів із акторів другого плану, але приблизно третину переможців.

На відміну від категорії акторів другого плану, виконавець головної ролі демонструє поведінку випадку 1, і навіть якщо їх номінують, небагато виграють. Особливо це стосується категорії найкраща актриса. Коли мова заходить про кольорових жінок у головних ролях, модель знайома: вони достатньо хороші, щоб їх запросили, але не нагородили.

Чим можна пояснити різницю в результатах між другорядними та головними акторами? Найбільш очевидне пояснення припускає, що академія непропорційно вшановує кольорових людей у менш помітних акторських роботах, шаблон, який говорить про те, наскільки мало кольорові люди представлені в художніх ролях. Але є й інше потенційне пояснення: найталановитіших кольорових людей номінують лише на ролі другого плану, коли вони повинні бути або призначені на ролі головних акторів, або номіновані на них.

Кричущий приклад цього сценарію трапився під час церемонії вручення премії «Оскар» у 2021 році, коли і Деніел Калужа (кінцевий переможець), і Лакіт Стенфілд були номіновані в категорії акторів другого плану для фільму «Іуда і Чорний місяць» 2020 року. Причини цього досить складні та включають політику, що стоїть за тим, як студії вирішують висувати акторів для номінацій. Але ця ситуація відображає складну ситуацію, яка може сприяти ширшим розбіжностям між тим, чому кольорові люди досягають більшого успіху в категоріях найкраща актриса та актор другого плану, ніж їхні колеги найкраща актриса та актор.

Окрім ширших медіатенденцій, наш аналіз висвітлив кілька дивовижних унікальних висновків.

Лише одного разу на звання найкращої актриси одного року було номіновано більше ніж одну кольорову людину (2020 рік: Віола Девіс у фільмі «Ма Рейні: Мати блюзу» та Андра Дей у фільмі «Сполучені Штати проти Біллі Голідей»).

Лише одна людина не європеїдної раси коли-небудь перемагала в номінації «Найкращий актор», коли вони були єдиним кольоровим актором, номінованим того року — Рамі Малек за «Богемну рапсодію» у 2018 році. Темношкірі актори перемагали лише тоді, коли було номіновано кілька акторів інших рас. Наприклад, Джеймі Фокс став найкращим актором у фільмі «Рей», у категорії, де також був Дон Чідл («Готель «Руанда»»).

Постійну досконалість Дензела Вашингтона неможливо переоцінити: він має сім номінацій (зокрема за роль Макбета у 2021 році) як найкращий актор, один раз переміг за роль детектива Алонзо Гарріса у фільмі «Тренувальний день» у 2001 році. Три з цих номінацій відбулися після 2015 року.

Оголошення номінантів на щорічну премію «Оскар» сприяло розвитку участі різнорасових людей, коли Філісія Рашад, декан нещодавно названого коледжу образотворчих мистецтв імені Чедвіка А. Боузмана при Університеті Говарда, допомогла очолити оголошення номінантів на найкращих акторів 2022 року.

Вона зазначила, що Боузман, випускник Говарда, був номінований минулого року як найкращий актор. Іронія в тому, звичайно, що Боузман не виграв. Наш аналіз підкреслює, як це відображає шаблон.

Але незважаючи на всі бар'єри на шляху до можливостей для акторів, закадрові шаблони розкривають іншу історію. Кольорові люди мають відносно високі шанси на перемогу після того, як їх номінують, що, на нашу думку, свідчить про екологію, де вони залишаються недостатньо номінованими. Тобто лише найвиключніші особи отримують можливості поза камерою, що означає, що вони виграють у відносно високому кліпі.

У ширшому плані ми припускаємо, що ці результати показують, що історія різноманітності не лише в Голлівуді, але й у багатьох інших сферах є складною, і наші цілі мають змінюватися відповідно до мінливого ландшафту.

Крім того, наші результати підтверджують важливість таких рухів, як #OscarsSoWhite. Цей рух не тільки призвів до структурних змін у процесі номінації в академії, ми бачимо його безпосередній вплив на номінації та перемоги.

Отже, ці досягнення, звичайно, не означають, що проблему вирішено. Але покоління людей, які боролися за расову рівність, давно знають, що зміни майже ніколи не відбуваються миттєво та не є простими у виконанні. Антирасизм у цих просторах має бути настільки ж багатограним, як і історичні та структурні сили, які створили прогалини, які ми сподіваємося виправити.

3.2. Премія «Золотий глобус» та її вплив на медіаіндустрію та суспільство

Ветерани Голлівуду Ендрю Гарфілд і Уїлл Сміт, а також зірки прориву, як Рейчел Зеглер, взяли додому нагороди на 79-му Золотому глобусі. Однак нікого з них насправді не було там, щоб їх прийняти. Зірки, як і решта світу, займалися своїм життям вдома, перевіряючи переможців у Twitter. Не було трансляції, не було червоної доріжки, і відвідувачів мало.

У лютому 2021 року Los Angeles Times показало, що HFPA, журналісти, відповідальні за роздачу «Золотих глобусів», не мали жодного темношкірого журналіста у своєму штаті з 87 осіб. Повна відсутність різноманітності була відображена в їх номінаціях, тому що багато відомих фільмів залишилися без визнання, особливо ті, в яких головні ролі грають темношкірі. Крім того, у квітні 2021 року тодішній президент HFPA Філіп Берк назвав «Black Lives Matter» рухом «ненависті до расистів». Хоча Берк був виключений з організації, расистська ідеологія була при владі в HFPA, поки Берк був президентом. Це особливо важливо, оскільки відомо, що «Золотий глобус» впливає на тих, хто голосує за премію «Оскар», створюючи постійну дефіцит різноманітності у більшому масштабі.

Після негативної реакції, отриманої після викриття LA Times, NBC скасував трансляцію Globes, заявивши, що HFPA потрібен час для реформування, перш ніж Globes зможуть повернутися в мережу. Це було популярне рішення серед мереж і потокових служб, оскільки багато інших продовжували дистанціюватися від HFPA. Це залишило Globes без дому для його трансляції.

Отже, як скасована церемонія «Золотий глобус» може стати тривожним дзвінком для Голлівуду?

Ми змогли помітити проблеми лише після викриття, яке повідомило нам про проблеми в HFPA. Відсутність різноманітності в номінантах, ведучих і переможцях – це одне, але зовсім інше – премія, яку весь час не контролювали. Команди, які займаються нагородженнями, так само важливі для різноманітності, як і переможці та номінанти. Навіть у ті роки, коли представники расових груп отримували визнання за їхню роботу, склад пулу переможців майже не показував різноманітний склад Сполучених Штатів.

Незважаючи на те, що Академія робить визнання різноманітних фільмів, проблеми залишаються. У 2020 році «Паразити» отримав Оскар за найкращий фільм, перший фільм іноземною мовою. Багато хто припускав, що «Паразити»

переміг лише як спроба Академії замовчувати критику, щоб нагороди були різноманітними; це також підтверджується тим, що акторський склад не отримав жодної номінації, що свідчить про те, що Голлівуд бажає визнавати азіатські фільми, але не самих акторів.

Коли NBC скасував трансляцію «Золотих глобусів», це, ймовірно, послужило тривожним дзвінком для шоу нагородження по всій країні. Публічне глузування більше не є головним наслідком відсутності різноманітності, скасування трансляції означає втрату грошей, висвітлення в пресі та відвідування знаменитостей, без яких компанії мало що отримують від проведення церемонії. Отже, якщо поштовх до включення не був достатнім для премії даного шоу, щоб привести себе в форму, втрачений прибуток і інтерес ЗМІ будуть.

Що стосується фільмів, то комерційні блокбастери року, в тому числі «Людина-павук: Немає дороги додому» Sony Pictures і всі тайтли кіновсесвіту Marvel від Disney, помітно відсутні в номінаціях. Справді, касові збори не вплинули на вибір переможців: «Вестсайдська історія» та «Король Річард» були одними з найдивовижніших комерційних розчарувань 2021 року, тоді як «У руках пса», «Бути Рікардо» та «Тік-так...бум!» кожен мав дуже обмежені кінотеатральні випуски, перш ніж охопити широку аудиторію через потокові сервіси.

Як бачимо, HFPA, схоже, був усвідомлений попередніми скаргами щодо відсутності різноманітності в його номінантах і переможцях: Сміт, Зеглер, ДеБоз, «Підземна залізниця», О Єонг Су та Мікаела Джей Родрігес, трансгендерна виконавиця, яка отримала найкращу жіночу роль у серіалі-драмі FX «Поза» принесла більше різноманітності, ніж зазвичай, у коло переможців «Золотого глобуса».

«Гра в кальмара» стала першою неангломовною постановкою, номінованою на будь-яку з телевізійних премій «Золотий глобус». Корейське виробництво скористалося оновленим положенням про нагороди, яке дозволило

номінувати іноземні телевізійні програми за умови, що вони виробляються спільно — як фінансово, так і творчо – з партнером із США. У випадку з «Грою в кальмара» роль Netflix як продюсера серіалу дозволила включити його серед номінантів.

Оскільки номінації на "Оскар" ще не оголошені, цей сезон нагород може розгорнутися двома шляхами. Цілком ймовірно, що після скасування «Золотого глобуса» церемонія «Оскар» буде більш різноманітною, ніж у попередні роки. Було б розумно, щоб Академія бажала зберегти свій шанс на трансляцію з пресою та рекламодавцями, не бажаючи спіткати таку ж долю, як «Золотий глобус». Однак сама академія складається лише з 19 відсотків кольорових людей. Хоча це збільшення порівняно з 10 відсотків у 2015 році, воно не є репрезентативним для культурного складу Голлівуду чи США в цілому.

Незважаючи на те, що ці питання глибоко вплетені в тканини голлівудських шоу нагород, є менші за популярністю сегменти, які висвітлюють групи, які зазвичай ігноруються виборцями. Media Access Awards підтримує увагу до зображення та працевлаштування людей з обмеженими можливостями в ЗМІ. 26 відсотків дорослих у США мають певну інвалідність, відсоток, який надзвичайно недостатньо представлений у ЗМІ. Крім того, The GLAAD Awards присвячені демонстрації представництва ЛГБТК також освітлюють в медіа спільноти, які інакше не помічаються.

Є багато інших шоу нагород і кінофестивалів, які виключно присвячені принесенню похвали та визнання тим, кого часто ігнорують такі церемонії, як «Золотий глобус» і «Оскар». Зрештою, мета полягає в тому, щоб збільшити різноманітність у звичайних, дуже відомих церемоніях, щоб цим спільнотам не потрібно було покладатися на дуже вузько продумані нагороди, щоб отримати похвалу, на яку вони заслуговують.

Отже, скасування «Золотих глобусів» не пройшло непоміченим, незліченна кількість компаній виступили проти HFPA, підтримуючи справу, щоб усунути себе від ситуацій, у яких бракує належної різноманітності. Можливо, ми

досягаємо давно назрілої точки зламу; Закликів до дій було недостатньо, але тепер, коли NBC та інші корпорації приєдналися до справи, це неможливо ігнорувати.

3.3. Антипремія «Золота малина» та її вплив на медіаіндустрію та суспільство

«Оскар» є величезним досягненням для будь-кого, але він не вшановує кіновиробництво. Натомість «Оскар» відзначає художні та технічні достоїнства хороших фільмів, тоді як інша церемонія нагородження підкреслює недосконалості у кіновиробництві як спосіб покласти на індустрію розваг відповідальність за її невдачі.

Ввечері перед церемонією вручення премії «Оскар», «Золота малина» заохочує відомих кінематографістів і виконавців визнати свої помилки. Для створення хорошого фільму потрібно багато, але також потрібно багато, щоб зробити поганий фільм, і «Золота малина» – це платформа для кінематографістів, виконавців і кіноглядачів, щоб вказати на головні недоліки в індустрії розваг.

«Золота малина» є премією кіно, що дозволяє проголосувати за шорт-лист фільмів, які кидають виклик тому, що намагається відхилити «Оскар». «Золота малина» відображає ідеали популярної культури та ставлення до фільмів, даючи учасникам можливість поміркувати про невдалий вибір, зроблений виробничою командою фільму, з наміром уникнути цих недоліків у майбутніх проектах.

Але «Золота малина» не завжди закликають до поганих фільмів року. У 2014 році була запроваджена премія «Золотої малини» – «Нагорода за повернення до якісного кіно», щоб відзначити минулих номінантів або переможців премії «Золота малина», які повернулися та стали улюбленцями «Оскара» після свого критичного чи комерційного провалу. У шоу, присвяченому «поганим» фільмам, «Нагорода за повернення до якісного кіно» вважається справжньою честю.

Якщо «Оскар» призначений для представників еліти Голлівуду, то «Золота малина» для нас — тих, хто згоден зізнатися, коли ми зазнали невдачі. Премія врівноважує роздуті акти самовпевненості вручення Оскара, знущаючись над Голлівудом за те, що він думає, що він знає, чого хочуть люди.

Ми також маємо момент, щоб заявити про наше бажання споживати певні історії чи жанри за допомогою спеціальних категорій «Золота малина», які змінюються щороку.

«Золота малина» дає змогу кожному, хто причетний до цих фільмів, на хвилинку поміркувати, а Академія плескає себе по плечу за створення приголомшливих фільмів із потужними історіями, але, можливо, не завжди залучаючи масову аудиторію. Замість того, щоб дозволити їм жити не в великому просторі для повзання в громадській ванній кімнаті, погані фільми отримують момент, щоб сяяти та продовжувати жити як приклад того, чого не слід робити.

Можна побачити такі абсурдні співвідношення між «Оскар» і «Золота малина» – за свою роль у «Сільській елегії» Гленн Клоуз отримала номінацію на «Оскар» у категорії «Найкраща жіноча роль другого плану» та в номінації «Найгірша актриса другого плану» за ту ж роль.

Сам фільм був майже одногосно розкритикований критиками у медіа. Однак висунення на премію «Оскар» безглузлого виступу не додає «Золотій малині» більше довіри, оскільки релевантність сатиричного шоу вручення нагород стає все менш актуальною, оскільки простір для кінокритики в Інтернеті зростає.

Однак, також бачимо, що нагороди «Золота малина» загалом є чудовим інструментом реклами, особливо коли зірки мають почуття гумору щодо цього. Сандра Баллок особисто прийняла свій трофей за найгіршу жіночу роль у фільмі «Все про Стіва», а наступного вечора отримала «Оскар» за найкращу жіночу роль у фільмі «Невидима сторона». Інші діячі Голлівуду, такі як Холлі Беррі, Пол Верховен, Дуейн Джонсон і Том Грін, також висміювали себе та смиренно прийняли свої нагороди «Золота малина».

Все це надає відчуття важливості шоу нагород.. Щоб стати членом премії «Золота малина» з правом голосу, фактично не потрібна автентифікація – усе, що для цього потрібно, – це пожертва в розмірі 40 доларів, і немає гарантії, що хтось із голосуючих перегляне фільми. Як наслідок, номінації, як правило, націлені на легко висміювані та широкодоступні фільми. Відмітимо, що доволі часто вони висували номінантів на анти-премію серед фільмів, що стали культовими: «Сяйво», «Пурпуровий дощ», «Обличчя зі шрамом», «Бетмен повертається», «П'ятниця 13-е» та «Остання спокуса Христа»? Кожна з цих класичних картин кінематографа отримала номінацію на премію «Золота малина» у головній категорії.

Короткий огляд номінантів на премію «Золота малина» показує дивну частину змішаних повідомлень щодо того, що взагалі означає «найгірший». Серед номінантів у категорії «Найгірший фільм» – головні касові бомби студій – «Дулітл» і «Острів фантазій», але також номіновано документальний фільм про змову з альтернативно-правими поглядами «Абсолютний доказ» і режисерський дебют Сії «Музика» – фільм, який вважається «глибоко образливим» від представників спільноти аутистів. Тож «Золота малина» тут, щоб висміювати невдалі високобюджетні проекти Голлівуду, чи вони націлені на фільми, які є морально обурливими?

Нам незрозуміло, що представляють «Золота малина», особливо коли вони повертаються до знайомих облич як засобу для піару своїх номінацій. Таких зірок, як Брюс Вілліс, Арнольд Шварценеггер і Чеві Чейз, часто «перевіряють» і номінують за кожен їхній виступ. Усі ці чоловіки були номіновані цього року за появу у фільмах прямого перегляду VOD, яких виборці «Золота малина» точно не бачили. Важко розважатися з комедійними нагородами, коли вони часто відчувають себе такими ледачими.

Перевірка акторів однієї групи людей також часто недоречна. Адам Сендлер отримав дві номінації за фільм «Хеловін Х'юбі», що збільшило його загальну кількість номінацій за кар'єру до 28. Нещодавні комедії Сендлера були

зазвичай жахливими, але для багатьох критиків «Хелловін Х'юбі» став серйозним кроком уперед і набагато щирішим фільмом, ніж вони очікували. Деякі згадували фільм як повернення до вершин попередніх робіт Сендлера, таких як «Мамин синочок», «Великий тато» та «Щасливець Гілмор» (усі вони, до речі, принесли йому номінації на премію «Золота малина»).

Легко причепитися до будь-якої номінації на нагороди, будь то «Оскар» чи Золота малина», але більша проблема, з якою стикається «Золота малина», полягає в тому, що висміювати погані фільми більше не оригінально. Кінокритика, есеїстика та сатира — все це в достатку є в Інтернеті як від відомих видань, так і від непрофесіоналів. Вам не потрібно дивитися за межі «Rotten Tomatoes» або YouTube, щоб знайти тисячі добре сформульованих, пристрасних рецензій в медіа на погані фільми.

Часто найкраща критика, здатна майстерно та з гумором пояснити недоліки фільму та дати читачеві зрозуміти, чому автор чи критик вважав, що це правильно. «Золота малина» просто не роблять цього; немає причин для користувачів робити будь-які ставки на свій вибір, коли будь-хто, маючи вільних 40 доларів, може позначити ім'я в бюлетені.

Те саме можна сказати про премію Академії, але це означатиме ігнорування багатьох позитивів, які вони приносять індустрії. Номінації на премію «Оскар» визначаються вибірковою (і дедалі різноманітнішою) групою працюючих професіоналів, а Академія мистецтв і кінематографічних наук має ініціативи щодо збереження фільмів і підтримки нових талантів. Ми з легкістю можемо виявити, що немає ніяких переваг від «Золотої малини». «Дулітл» втратив гроші, незважаючи на свої номінації на «Золоту малину», і малоімовірно, що номінації на фільми найнижчого класу якось вплинуть на їх виручку. Помітність номінації Клоуза може бути сатирою на тип вистав, за які гарантовано «Оскар», але «Золота малина» навряд чи перші, хто вказав на це. Скетчі «Оскарівська приманка» протягом багатьох років були основною частиною вечірніх шоу.

Тому оскільки з кожним новим релізом в Інтернеті з'являється безліч рецензій, простий список «найгірших фільмів року» в нечітко визначених категоріях здається досить застарілим. Багато номінацій виправдані; ніхто не сперечається, що «Диво-жінка 1984» була одним із найгірших сиквелів 2020 року. Нам просто не потрібно, щоб про це казали «Раззі».

3.4. Премія «Греммі» та її вплив на індустрію та суспільство

Чи є «Греммі» расистською премією? Не в огидному його прояві, але у ігноруванні виконавців із різних існуючих расових груп. Досягнення ідеалу рівності виявилось настільки ж карколомно важким для індустрії звукозапису, як і для всієї Америки.

Адель зламала свою нагороду "Греммі" після отримання. Вокалістка має 15 найбажаніших статуй у музичній індустрії, включаючи п'ять, представлених для її альбому «25». Пояснюючи, чому вона не заслуговує на цю конкретну нагороду — чому її мала дістати Бейонсе, її власний кумир і найдомінантніша фігура в сучасному поп-середовищі, за її культуро-показний візуальний альбом «Lemonade» — Адель використала нагороду як куля для створення влучної метафори несправедливого, на її думку, рішення премії «Греммі».

За 2008-2018 роки було сімнадцять артистів не європеїдної раси, номінованих на премію «Греммі» як альбом року». З цих сімнадцяти єдиним переможцем став Гербі Генкок у 2008 році. Його альбом був збіркою каверів на пісні фолк-виконавця європеїдної раси Джоні Мітчелла. Можемо припустити, що категорії за межами перших чотирьох, які відображають відмінності в жанрах і радіоформатах, мають расову ознаку. «Lemonade», наприклад, отримав нагороду за найкращий сучасний урбаністичний альбом. Бейонсе виграла лише один раз у головній категорії, у 2009 році, за «Single ladies». Майже всі інші 20 її грамофонів належать до категорії R&B.

Коли артисти різних рас виграють лише нагороди, які не включені до телевізійної трансляції — це системний расизм, який глибоко вкорінений у

структурах установи. У всій популярній музиці це також набуває форми всепроникних ідей. Сюди входить уявлення про те, що музика, створена за допомогою «справжніх» інструментів і співана прямолінійно, як-от м'який соул, потребує більшої майстерності та бачення, ніж музика, створена в народній мові хіп-хопу, що керується синтезаторами та семплами.

Ці ідеї приховують той факт, що більшість білих виконавців, які їх втілюють, багато в чому запозичують у чорних музичних традицій. Сама Адель – соул-співачка, яка почала свою освіту, слухаючи *Destiny's Child*, колишню групу Бейонсе, у віці 11 років.

Ось найскладніше, коли справа доходить до популярної музики. Поп — це весело — він допомагає людям розслабитися й тимчасово позбутися заборон, виразити приховані частини себе й відкритися іншим, у тому числі тим, хто принципово відрізняється від них самих. Музична індустрія покладається на фантазію про те, що поп-музика приємна для всіх – для будь-кого, хто бажає купити альбом або квиток на концерт. Однак, насправді, це мрія, яка часто суперечить реальності через політику, яка обмежує доступ артистів інших рас до певних місць, оскільки їхня аудиторія нібито небезпечна або руйнівна. через невисловлені упередження, які підносять білих митців, що працюють у чорному стилі, до статусу зірок, тоді як їхні джерела натхнення залишаються в гетто. Артисти іншого кольору, які заявляють про себе, руйнують веселу мрію. Вони повинні. Інакше подібне ставлення продовжується, тому що визнати його в медіапросторі сучасності і виправити може бути непросто.

У грудні минулого року Дрейк ще більше продемонстрував своє невдоволення «Греммі», відкликавши свої дві номінації за найкращий реп-альбом і найкраще реп-виконання. Посилаючись на історію расизму Академії звукозапису, відмови Дрейка ставлять під сумнів дискримінаційні практики великих церемоній нагородження.

Ми бачимо, що іншорасові артисти залишаються дуже мало представленими в списку номінантів для чотирьох великих категорій Академії – найкращий новий виконавець, пісня року, запис року та, звичайно, альбом року.

До «The Joni Letters» у 2008 році Рей Чарльз був наступним останнім темношкірим артистом, який отримав нагороду за альбом року. Його альбом «Genius Loves Company» отримав звання «Альбом року» у 2005 році лише після смерті Чарльза у червні 2004 року.

Посмертне визнання ще раз підтверджує думку про те, що темношкірим артистам потрібен такий важкий результат, як смерть, щоб отримати увагу та визнання, на які вони заслуговують.

Категорія «Найкращий реп-альбом» була введена в 1996 році, щоб врахувати приплив квінтесенції реп-альбомів, випущених у ту епоху. Незважаючи на те, що спочатку вона була створена для сприяння інклюзивності, ця категорія, якою вона стоїть сьогодні, служить лише засобом виключення, блокуючи афроамериканських артистів від отримання визнання у великій четвірці категорій.

У 2020 році Tyler, The Creator висловився щодо цієї нерівності після того, як його новаторський альбом «Igor» отримав нагороду за найкращий реп-альбом.

Для всіх, хто слухав альбом вперед до кінця, «IGOR» був далеким від наскрізь репу. Альбом містить елементи нео-соулу, джазу, синт-попу та фанку, єдина причина, чому його вважають десь близьким до репу, тому що його створив темношкірий чоловік, який був класифікований виключно як виконавець хіп-хопу.

Цей расизм може бути вкорінений в ідеї, що поп-музика має бути веселою, легкозасвоюваною та відкритою для всіх. Він, як правило, ухиляється від більш актуальних тем, таких як расова нерівність, гендерна нерівність або дискримінація. Чи означає це, однак, що записи, які мають на меті поставити ці проблеми під сумнів, заслуговують на те, щоб їх відкинути вбік і віднести до

категорій з меншим престижем і ефірним часом? Звичайно, ні, особливо коли існує явний дисбаланс у тому, кого політизують.

Коли кольорові митці інших рас роблять щось революційне чи суперечливе жанру, їхні інновації ігноруються на користь роздрібної версії їхньої винахідливості. Це явище стає особливо помітним під час вимірювання успіху світлошкірих виконавців у жанрах, які зазвичай мають більшу культурну значущість у кольорових спільнотах. Емінем досі тримає рекорд за кількістю нагород Греммі за найкращий реп-альбом із 6 трофеями. Людина, яка є найуспішнішою і визнаною у жанрі, який історично використовувався як творчий вихід для вираження афроамериканської культури, лише принижує емоційну та культурну складність жанру та тих, кого він представляє.

Ще більш кричущим є список номінацій на премію "Греммі" 2014 року, який контрастує з переможцем. Відзначений як один із найкращих років для нової музики, список номінацій на найкращий реп-альбом залишається одним із найбільш вражаючих списків, оскільки він включає конгломерат найбільших і найкращих імен у жанрі реп. З сет-листом Kanye West «Yeezus», Jay-Z «Magna Carter», Drake «Nothing Was the Same» і вперше в історії «Греммі» Кендрік Ламар з «Good kid, m.A.A.d city», можна було очікувати, що переможець принаймні номінально порівняльний з купою номінантів. Натомість нагороду отримав більш комерційно успішний альбом «The Heist» від Macklemore та Ryan Lewis.

Насправді, Кендрік Ламар не виграв жодної нагороди того вечора, незважаючи на те, що це був його урочистий дебют як одного з найвпливовіших і жанрово-визначальних артистів цього покоління. Прекрасно організоване виробництво та майстерне мистецтво зв'язної розповіді Ламара про те, як він ріс темношкірим хлопчиком у Комптоні, зміцнили «Good kid, m.A.A.d city», як реп-альбому, заснованого на оповіді, так і для цілого культурного руху.

У сучасну епоху гіперпоп-музики та індустріальних інструментів настільки музика продовжує постійно розвиватись. Настав час брати до уваги нових представників у музиці, яка відповідає технологічному бунту, в якому ми

живемо, щоб піонери цієї продукції отримали визнання, на яке вони заслуговують.

Існує також поняття вічно невловимого та міфічного гібриду співака та автора пісень. Монолітні академії зазвичай віддають перевагу єдиній персоні співака та автора пісень, а не спільному підходу, характерному для реп і хіп-хоп-проектів. Виконавці, яким приписують сольну композицію своєї музики, вважаються більш вражаючими, ніж виконавці, які використовують мистецтво співпраці на свою користь у творчому процесі. Ця тенденція вшанування одного автора-виконавця лише применшує музичну винахідливість цих артистів і перешкоджає творчості, яка супроводжує цю співпрацю.

Незалежно від причини, факт залишається фактом – «Греммі» сьогодні є лише телевізійним виступом системного расизму. Від номінантів до переможців, минулих і нинішніх, від Тейлор Свіфт до Кендріка Ламара, Академія звукозапису утвердилася як шоу нагородження одних і тих самих рас. Артистів інших рас безперервно невірно репрезентують і виключають із номінаційних списків. Незважаючи на захоплене обурення як шанувальників, так і артистів, які безпосередньо спостерігають за цим расизмом, Академія нічого не зробила, щоб відреагувати чи стати більш справедливою та інклюзивною. Їхня нерухомість корениться в глибокій прихильності до традицій. У час, визначений музичною мобільністю та суб'єктивністю, жорсткість і млявість «Греммі» робить їх повністю застарілими і далекими від справедливого представлення сучасної музичної ієрархії. Настав час трансформувати «Греммі», щоб врахувати тих, хто історично маргіналізувався, перш ніж вони впадуть у повну невідомість.

Виграш «Греммі», безсумнівно, вважається вершиною музичного мистецтва. Бути визнаним такою видатною нагородою, як «Греммі», безсумнівно, є честю, заради якої будь-який артист зробив би все можливе. Але для деяких виконавців отримати визнання Академії звукозапису набагато складніше, ніж для інших.

«Греммі» має відому й потворну історію расових упереджень у присудженні нагород, номінаціях і визначенні жанрів, до яких належать альбоми. Френк Оушен, Каньє Вест, JAY-Z, Бейонсе, Шон (Дідді) Комбс та незліченна кількість інших представників музичної індустрії відмовилися відвідувати церемонію «Греммі» через явну перевагу музики білих виконавців. Класичні записи всіх часів Майкла Джексона та Prince «Off The Wall» і «1999» навіть не були номіновані на альбом року.

Догма Академії звукозапису щодо жанрового розміщення призвела до того, що поп або кантрі стали домінувати в категорії «Альбом року», оскільки це більш доступно для їхнього уявлення про те, як звучить автентична музика. Восстання альбомом року став проект, який не був поп, кантрі чи рок-музикою, 17 років тому, коли OutKast отримав нагороду за подвійний альбом «Speakerboxx/The Love Below». Крім того, з 2008 року жоден темношкірий виконавець не виграв альбом року.

На даний момент не випадково те, що здебільшого чорне мистецтво в музиці (наприклад, реп, R&B, соул) відсувається «Греммі» на другий план. Лише за кілька днів до церемонії «Греммі-2020» з'явилися повідомлення про фальсифікації голосування та навіть сексуальні порушення. Крім того, ніхто, окрім самої Академії, насправді не знає, як працює система номінації та взагалі голосування. Це залишається неоднозначним процесом. Перед врученням майбутніх нагород Академії належить серйозно подумати. Ми вважаємо, що для того, щоб це був «найбільший музичний вечір», має бути включено всю музику. Запровадження інклюзивної, прозорої та більш стилістичної системи голосування наосліп — це те, чого відчайдушно потребує Греммі.

Оскільки "Греммі" знову зневажливо поставилися до кількох расових артистів, деякі задаються питанням, чи все ще має значення наймасштабніший музичний вечір.

Декілька артистів розкритикували Академію звукозапису за те, що їх не номінували на церемонію 2021 року, включаючи канадського R&B-співака The

Weeknd, який написав у Twitter після того, як отримав нуль схвальних відгуків за його дуже успішну платівку «After Hours», що «Греммі» залишаються корумпованими і попросив забезпечення прозорості галузі.

«After Hours» був одним із найбільших альбомів 2020 року, очолив чарти з синглом «Blinding Lights», який побив рекорд за кількістю тижнів, проведених у першій п'ятірці Billboard Hot 100.

Звісно, ми бачимо, що таке ставлення до «Греммі» не дивно, враховуючи історичний послужний список нагороди, пов'язаної з абсолютною віддаленістю від іншорасової музики.

Якщо ми подивимось на точні дані, то можемо запевнити, що хіп-хоп і ритм-енд-блюз є найбільш продаваними та найбільш трансльованими у музиці в США та Північній Америці. Вони повністю витіснили рок-музику як найпопулярнішу.

Для деяких незалежних музикантів – артистів, які записують і видають музику без лейбла – відсутність визнання «Греммі» не є шоком.

R&B-співачка й автор пісень у Торонто Allie каже, що «Греммі» не мають такого престижу, як колись, через те, що в індустрії часто відсторонюються музиканти інших рас.

Ми постійно бачимо, як система нагород ставиться до жінок і расових осіб. У расових музикантів є історія, коли справа доходить до «Греммі». Наприклад, темношкірі виконавці, як правило, перемагають у традиційних культурних категоріях, таких як реп чи R&B, але часто програють у чотирьох основних категоріях: альбом року, запис року, пісня року та найкращий новий виконавець.

Лише 10 темношкірих виконавців отримали нагороду «Альбом року» за 62-річну історію «Греммі», лише одна хіп-хоп пісня стала «Піснею року», і лише п'ять переможців у номінації «Найкращий новий виконавець» за останні 20 років були кольоровими людьми.

Частково це стало результатом членства в Академії звукозапису – людей, відповідальних за голосування щодо нагород – які наразі складають лише 26 відсотків жінок і 25 відсотків недопредставлених спільнот, згідно з їх веб-сайтом.

Минулого року Spotify набрав 286 мільйонів слухачів на місяць, у той час як кількість переглядів «Греммі» скоротилася, впавши з приблизно 39 мільйонів у 2012 році до приблизно 16 мільйонів у 2020 році.

Тож чому деякі артисти все ще піклуються про те, щоб отримати «Греммі»?

Згідно з веб-сайтом «Греммі», організація вважає себе найвищою нагородою в музиці та є єдиною визнаною музичною нагородою, тобто експерти в галузі, починаючи від авторів пісень, продюсерів, аудіоінженерів тощо, голосують у категоріях свого досвіду. Незважаючи на те, що «Греммі» стверджували, що вони найпрестижніші, церемонія вручення ніколи не була показником того, що є круто чи модно.

Такі виконавці, як 2Pac, ніколи не вигравали «Греммі», тому є серйозні проблеми з довірою, оскільки більшість найкращих R&B та хіп-хоперів ніколи не вигравали Греммі.

Незважаючи на відсутність грошового призу за отримання нагороди, переможці отримали вигоду від того, що називається фінансовою «Греммі». За даними «Forbes», багато альбомів-переможців швидко злітають на вершини хіт-парадів, а артисти, які виграли золотий грамофон, також відзначили 55-відсоткове зростання продажів квитків на концерти та гонорарів продюсерів після перемоги.

Хоча багато виконавців не заробляють багато на трансляціях – Spotify виділяє чотири центи за прослуховування. Доступність, яку вони пропонують, може відкрити двері для нових можливостей. Після випуску пісень на SoundCloud у 2013 і 2014 роках незалежні артисти перейшли до Apple Music і Spotify, оскільки популярність платформ зростала. Вони самостійно завантажували свою музику і мали мільйон потоків у понад 60 країнах.

У 2017 році у медіа відповідно з'явився рух #GrammysSoWhite, коли різнорасові артисти програли в усіх основних категоріях. У відповідь «Греммі» запровадили заходи для покращення процесу голосування, зокрема запросили нових членів із різних професій.

Тим не менш «Греммі» не відразу відповіли на прохання прокоментувати ефективність заходів, але на їхньому веб-сайті описано зусилля цільової групи з різноманітності та інклюзії, які включають рекомендації щодо гендерного паритету, заяву про місію різноманітності тощо.

Висновки до розділу 3

У даному розділі ми розглянули основні тенденції найпоширеніших премій щодо відбору учасників та розподілу номінацій і нагород. Ми побачили, що довгий час існувала нерівномірна система присвоєння статуеток митцям, яка значним чином ігнорувала професіоналізм та віддачу своїй справі різних меншин суспільства. Як виняток, можемо зазначити анти-премію «Золота малина», яка є неупередженою за ознакою меншин, однак стосовно здобутків працівників кіно працівників, акторів та самих фільмів – навпаки, доволі часто їх номінації є несправедливими. Можливо, на наш погляд, дану премію треба сприймати лише розвагою і не приділяти їй значної уваги. Хоча велика популярність даної премії деформує сприйняття кіно, а також негативно впливає на кар'єру акторів і зменшує прибуток від прокату.

ВИСНОВКИ

У процесі проведення дослідження було детально розглянуто обрані для роботи музичні та кінопремії. Серед них престижні «Оскар», «Греммі» та «Золотий глобус», а також анти-премія «Золота малина». Про кожен з них в медіа було знайдено історію заснування для розуміння їх місця в індустрії, яку вони представляють. При пошуку інформації ми ознайомилися з головними ідеями даних премій та їх номінаціями і принципами відбору учасників. Варто звернути увагу, що майже всі премії ввели зміни до своїх правил функціонування, які доволі сильно впливають на їх загальний підхід проведення шоу. Серед таких – зміна критеріїв для кваліфікації фільмів, акторів, співаків, альбомів та закулісної команди на відповідні номінації їх нагород. Маючи повний набір даних про премії, ми змогли переконатися в тому, що вони дійсно є важливими елементами індустрії, які можуть мати на неї прямий вплив.

Наступним кроком нашого дослідження стало формування представлення про загальний вплив на кіно та музику з боку критиків. Це потрібно для того, щоб дізнатися, наскільки будь-яка критика від престижного видання може змінити ставлення до продукту, який розглядається, формувати думку про нього в медіапросторі та забезпечувати зменшення або збільшення доходу. Виконуючи це завдання, ми звернулися до уже проведених медіадосліджень багатьма науковцями, які мали різний підхід до даного питання.

Основним напрямком досліджень у сфері кінематографу був оціночний аналіз впливу критиків на основі сайту-агрегатора рецензій «Rotten Tomatoes». Такий вибір пояснюється тим, що даний сайт є найпопулярнішим сервісом для оцінювання фільмів як критиками, так і глядачами. На сторінках фільмів в Інтернеті часто зазначається оцінка з цього сайту, що показує його значний потенціальний вплив на глядачів, що з ним знайомі. Саме це намагалися

дослідити науковці, беручи до уваги різну популярність фільмів, якість та ширину прокату. Результати цих досліджень дещо різнилися, проте ми змогли помітити тенденцію, що негативні рецензії мають більший вплив на фільми, ніж позитивні. Тобто, набагато простіше погіршити показники доходів та прихильності глядачів, аніж їх покращити шляхом критики. Варто поглянути ще і на той факт, що довіра до критиків є вищою, якщо користувачі не впевнені у своєму виборі фільму тощо. Результати можуть бути іншими, якщо враховувати індивідуальну репутацію того чи іншого критика. Ми дізналися, що студії приділяють цьому дуже велику увагу, оскільки навіть створювали неіснуючу особу критика від свого обличчя, намагаючись підняти його авторитет для подальшого покращення результатів прокату свого продукту. Як бачимо, критика може мати значний вплив на відношення до кіно.

У музиці теж спостерігається подібна тенденція. Ми оглянули дослідження, яке аналізувало ставлення обраної аудиторії на абсолютно відмінні за жанром та стилем виконання пісні таких виконавців, як Стівен Малкмус, Nine Inch Nails, Radiohead та Sloan. До того ж смаки досліджувальної групи теж були доволі обширними, тому було простіше сконцентруватись саме на впливі критиків на сприйняття. Кожній з груп пропонували прослухати рецензії, в які були влаштовані частини пісень, що розглядаються. Перша група слухала невідредагований варіант рецензії, друга слухала версію, де розмовні частини рецензії були замінені вмістом, що не має нічого спільного з піснею, а третя – версію, де замість розмовних частин була тиша, тобто частини пісні вмикалися поступово з невеликими зробленими паузами. Результати даного дослідження показали значну перевагу в симпатії до пісень, якщо була прослухана рецензія до них від обраних науковцями критиків. Стало зрозуміло, що коли слухач не знає нічого про запропоновану пісню або виконавця, то він буде ще більше схилитися до думки, висловленої авторитетним критиком чи виданням, орієнтованим на рецензії.

Отже, напрямки існуючих медіадосліджень здалися нам досить цікавими, до того ж їх результати є важливими не тільки для індустрії, а й для суспільства, в цілому. Дані дослідження були сконцентровані саме на підтвердженні впливу критиків на музику та кіно, а також їх сприйняття. Отримавши достатньо інформації про це, ми змогли оцінити більш конкретну сферу впливу на основі критики, яку просувають в медіа найпопулярніші музичні та кінопремії.

Далі ми перейшли до основної частини дослідження, оскільки мали необхідну нам картину отриманих фактів, основу яких можна будувати власне аналітичне бачення обраної проблеми.

Почати варто з анти-премії «Золота малина», яка, за результатами досліджень, єдина, що відрізняється від інших премій на рахунок несправедливого ставлення до акторів, режисерів, продюсерів, закадрового персоналу та фільмів, які вони створюють, на основі расової дискримінації. Хоча несправедливість тут в іншому, а саме в необ'єктивному висміюванні кіно, його знімальної групи та акторського перформансу. Таке, зокрема, відбувається через номінантів, які готує дана премія, для участі у відкритому голосуванні на найгірший фільм, режисуру, актора тощо. Участь у голосуванні коштує всього 40 доларів, а тому будь-хто може впливати на його результати та надання кандидатам анти-премії. Це, звісно, добре лише з розважальної точки зору, але якщо дивитися глибше, то дана премія може руйнувати кар'єри, відбиваючи інтерес у глядачів до дійсно цікавих фільмів, що номінуються несправедливо, а також може вплинути на отримання інших премій, що взагалі не є проявом чесності. Адму Сендлеру відмовили у номінації на «Оскар» за фільм «Неграновані коштовності» через те, що його ім'я часто було помічене у списку номінацій на премію «Золота малина». Варто зазначити, що у випадку визнання фільму найгіршим, найчастіше, за компанію номінують всіх, хто якимось з ним пов'язаний. Чому фільм не може бути поганим, а актор зіграти в ньому все одно добре – запитання не лише до «Золотої малини», але й до «Оскара», «Золотого

глобуса» та інших премій. Номінації повинні аналізуватися незалежно одна від одної.

У процесі дослідження премій було виявлено певні закономірності, що зберігалися, як у «Оскара», так і у «Золотого глобуса». Ні одна з цих премій не надавала важливого значення представленню різних меншин у своїх номінаціях та позакадрових колективах. Через велику хвилю обурень, що пройшла по медіа, починаючи від #OscarSoWhite, риторика премій змінилася, однак, все ще не може бути повністю підтримувана глядачами, які вважають зміну полеміки лише показовою задля збереження авторитету премій. Це відбувається через декілька факторів впливу на сприйняття. Одним з них є недовіра до щирості компанії, так як спостерігачі припускають, що соціальні проблеми підв'язуються до брендів лише з ціллю прикувати до себе багато уваги і популяризувати свій продукт. Навіть, у випадку негативного відношення публіки до цього, здійснюється значний потік обговорень, який підтримує назву компанії на слуху. Інший фактор – неправильна подача таких ідей, коли один стереотип перебиває інший. Ми дійсно побачили великі прогалини у номінаціях на головні ролі протягом багатьох років від людей іншого кольору шкіри. Це є негативним впливом на медіаіндустрію та суспільство, оскільки, навмисно чи ні, пропагує упереджене ставлення до конкретних людей.

Ту саму проблему нами було знайдено і в музичній премії «Греммі», яка ігнорувала номінантів інших рас у своїх головних нагородах. Вона завжди намагалася знайти більш нішеву номінацію, яку можна віддати саме людям, що представляють інші культури. Як результат, у медіасвіті значна кількість критики йшла в сторону «Греммі», а багато хто з артистів взагалі відмовляється з нею співпрацювати через її ставлення. Через деякий час «Греммі» почала поступово виправляти проблеми з дискримінацією у своїх колах працівників та шоу вручення нагород.

В результаті розвивається боротьба за рівність прав, що, безперечно, має бути позитивним чинником у вирішенні цієї суспільної ситуації. Проте не варто

забувати, що іноді відмова базується саме на здобутках кандидата, а расизм, сексизм та інші подібні фактори починають використовуватися як важелі тиску. Адже соцмережі дозволяють подати такий момент у вигідній формі поза контекстом, де він буде сприйнятий, як істина, Більшість не буде вдаватися в подробиці, тому умовний критик стане «расистом» чи «сексистом» в очах суспільства. Такі дії не лише викривляють суть руху за рівні права, замість балансу створюючи перевагу на іншу сторону, а ще й уповільнюють розвиток людства: замість удосконалення своїх навичків у власній справі, індивід просто списує це на упереджене ставлення до нього. У таких випадках можна побачити підміну понять, коли захисники беруть на себе роль аб'юзерів, перевертаючи основи боротьби з расизмом чи сексизмом навпаки, просто змінюючи напрямок дискримінації.

Саме тому варто зазначити, що боротьба за рівність прав є дуже гарним висновком з проаналізованої інформації щодо премій, але завжди варто пам'ятати про зловживання даним рухом заради своєї вигоди, що є негативним суспільним впливом. До тих пір, поки здоровий глузд не стане переважати поверхове міркування, вирішення цих питань не буде максимально ефективним.

Як бачимо, у результаті нашого дослідження можна зробити висновок, що кіно та музичні премії, безумовно, впливають на медіаіндустрію та суспільство. Даний вплив є водночас як позитивним, так і негативним, оскільки привертає увагу до суспільних проблем, але при цьому показує, що дані проблеми присутні й в самих преміях. Питання дискримінації до сих пір залишається відкритим, так як премії не показують значного хисту до того, щоб щось змінити, а просто йдуть в крайнощі, надаючи винагороду чи номінацію всім одразу після звинувачень, боючись споганити свою медійну репутацію та авторитет у власній індустрії. Також варто відмітити, що звинувачення премій у несправедливості коштує їм великих грошей, так як окремі компанії відмовляються спонсорувати трансляцію шоу та замовляти рекламу під час проведення.

Безумовно, це дуже серйозна проблема в суспільстві, зокрема і в індустрії кіно та музики. Проте не варто забувати, що коли відмова базується саме на некомпетентності кандидата, расизм, сексизм та інші подібні фактори починають використовуватися як важелі тиску. Адже соцмережі дозволяють подати такий момент у вигідній формі поза контекстом, де він буде сприйнятий, як істина, Більшість не буде вдаватися в подробиці, тому умовний унікум спільноти медіа стане «расистом» чи «сексистом» в очах суспільства. Такі дії лише викривляють суть руху за рівні права, замість балансу створюючи перевагу на іншу сторону, а ще й уповільнюють розвиток людства: замість удосконалення своїх навичків для отримання роботи, індивід просто списує це на упереджене ставлення до нього.

Ми маємо спільно змінювати ситуацію в медіаіндустрії та суспільстві на краще, маючи таку велику платформу для акцентуванні уваги на вирішенні присутніх в них нині проблемах.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Boatwright P. Reviewing the Reviewers: The Impact of Individual Film Critics on Box Office Performance / P. Boatwright, S. Basuroy, W. Kamakura., 2007. – (4; вип. 5).
2. Cacioppo R. Communication and Persuasion Central and Peripheral Routes to Attitude Change / R. Cacioppo, J. Petty. – New York, 1986. – (Springer-Verlag).
3. Cialdini R. Influence: Science and Practice / Robert B Cialdini. – Boston, 2001. – (Allyn & Bacon). – (4).
4. Dempsey G. What moves public opinion? / G. Dempsey, P. Benjamin, R. Shapiro., 1987. – (81; 1).
5. Eagan O. Movie Buzz & Information Cascades / Owen Eagan., 2016. – (Journal of International Business Disciplines).
6. Eagan O. Twitter Shows Influence of Buzz on Movies / Owen Eagan., 2017. – (Journal of International Business Disciplines).
7. Eagly A. Causal inferences about communicators and their effect on opinion change / A. Eagly, W. Wood, S. Chaiken., 1978. – (Journal of Personality and Social Psychology). – (36).
8. Eliashberg J. Film Critics: Influencers or Predictors? / Jehoshua Eliashberg, 1997. – (Journal of Marketing).
9. Han I. The effect of negative online consumer reviews on product attitude: An information processing view / I. Han, D. Park, J. Lee., 2008. – (Electronic Commerce Research and Applications). – (7).
10. Kahle L. Source Expertise, Time of Source Identification, and Involvement in Persuasion: An Elaborative Processing Perspective / L. Kahle, P. Homer., 1990. – (Journal of Advertising). – (19).

11. Kahneman D. *Thinking, fast and slow* / Daniel Kahneman., 2011. – (Farrar, Straus and Giroux).
12. Lampel J. *Critical Push: Strategies for Creating Momentum in the Motion Picture Industry* / Joseph Lampel., 2000. – (Journal of Management). – (26; № 2)
13. Leenders M. *The impact of film reviews on the box office performance of art house versus mainstream motion pictures* / M. Leenders, G. Gemser, M. Van Oostrum., 2007. – 21 с. – (Journal of Cultural Economics). – (1; вып. 31).
14. Lehrer J. *How We Decide* / Jonah Lehrer., 2009. – (Houghton Mifflin Harcourt).
15. Moon S. *Dynamic Effects among Movie Ratings, Movie Revenues, and Viewer Satisfaction* / S. Moon, P. Bergey, D. Lacobucci., 2010. – (Journal of Marketing). – (76).
16. Rott A. *Do Critics Make Bestsellers? Opinion Leaders and the Success of Books* / A. Rott, D. Proppe, M. Clement., 2007. – (Journal of Media Economics). – (20).
17. Silva F. *What radio can do to increase a song's appeal: A study of Canadian music presented to American college students* / F. Silva, K. Silva., 2009. – (Psychology of Music). – (37).
18. Snyder C. *The Influence of Expert Reviews on Consumer Demand for Experience Goods: A Case Study of Movie Critics* / C. Snyder, D. Reinstein., 2005. – (The Journal of Industrial Economics). – (53; вып. 1).
19. Vogel H. *Entertainment Industry Economics: A Guide for Financial Analysis* / Harold L. Vogel., 2010. – (Cambridge University Press). – (8).
20. Weimann G. *The Influentials: Back to the Concept of Opinion Leaders?* / Gabriel Weimann., 1991. – 13 с. – (The Public Opinion Quarterly). – (55; 2).
21. Wewers M. *A critical review of visual analogue scales in the measurement of clinical phenomena* / M. Wewers, N. Lowe., 1990. – (Res Nurs Health). – (13; 4).

22. Zajonc R. Mere Exposure: A Gateway to the Subliminal / Robert Zajonc., 2001. – (Current Directions in Psychological Science). – (10)

Електронні джерела

23. A BRIEF HISTORY OF THE OSCAR [Електронний ресурс] // Motion Picture Arts and Sciences – Режим доступу до ресурсу: https://www.oscars.org/sites/oscars/files/89aa_oscar_history.pdf.
24. Academy Award [Електронний ресурс] // Encyclopaedia Britannica – Режим доступу до ресурсу: <https://www.britannica.com/art/Academy-Award>.
25. Academy Membership [Електронний ресурс] // Motion Picture Arts and Sciences – Режим доступу до ресурсу: <https://www.oscars.org/about/join-academy>.
26. ACADEMY STORY [Електронний ресурс] // Motion Picture Arts and Sciences – Режим доступу до ресурсу: <https://www.oscars.org/academy-story>.
27. Barnes B. Attacked by Rotten Tomatoes [Електронний ресурс] / Brooks Barnes – Режим доступу до ресурсу: <https://www.nytimes.com/2017/09/07/business/media/rotten-tomatoes-box-office.html>.
28. Bergquist Y. COGNITIVE HOLLYWOOD, Part 1: Data Shows Box Office Economics in Turmoil [Електронний ресурс] / Yves Bergquist. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <https://medium.com/vantage/cognitive-hollywood-part-1-data-shows-box-office-economics-in-turmoil-411a4b22f858201>.
29. Box Office Mojo [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://www.boxofficemojo.com>.
30. Buchanan K. The Oscars' New Diversity Rules Are Sweeping but Safe [Електронний ресурс] / Kyle Buchanan // The New York Times. – 2020. – Режим доступу до ресурсу:

- <https://www.nytimes.com/2020/09/09/movies/oscars-best-picture-diversity.html>.
31. Chatterjee S. How Critical Are Critical Reviews? The Box Office Effects of Film Critics, Star Power, and Budgets [Электронный ресурс] / S. Chatterjee, S. Ravid Abraham, S. Basuroy – Режим доступа до ресурсу: https://www.researchgate.net/publication/237401649_How_Critical_Are_Critical_Reviews_The_Box_Office_Effects_of_Film_Critics_Star_Power_and_Budgets.
32. D'souza D. What Does an Accounting Firm Do for the Oscars? [Электронный ресурс] / D'souza D'souza. – 2019. – Режим доступа до ресурсу: <https://www.investopedia.com/what-does-an-accounting-firm-for-the-oscars-do-4586515>.
33. Ellis J. What are the Razzie Awards? [Электронный ресурс] / Jessica Ellis. – 2022. – Режим доступа до ресурсу: <https://www.wisetour.com/what-are-the-razzie-awards.htm>.
34. Feil C. Who Votes for the Oscars, and How Do They Do It? [Электронный ресурс] / Chris Feil // Vanity Fair. – 2022. – Режим доступа до ресурсу: <https://www.vanityfair.com/hollywood/2022/03/awards-insider-who-votes-for-the-oscars>.
35. First Academy Awards ceremony [Электронный ресурс] // History.com. – 2009. – Режим доступа до ресурсу: <https://www.history.com/this-day-in-history/first-academy-awards-ceremony>.
36. GRAMMY Awards History and Fun Facts [Электронный ресурс] // Musicians Hall of Fame & Museum – Режим доступа до ресурсу: <https://www.musicianshalloffame.com/history-of-the-grammy-awards/>.
37. Hermes W. Stephen Malkmus: Shape-Shifting Indie Rock [Электронный ресурс] / Will Hermes // NPR. – 2008. – Режим доступа до ресурсу: <https://www.npr.org/2008/07/10/92416388/stephen-malkmus-shape-shifting-indie-rock>.

38. Hibberd J. Rotten Tomatoes is 'the destruction of our business,' says director [Электронный ресурс] / James Hibberd // EW. – 2017. – Режим доступа до ресурсу: <https://ew.com/movies/2017/03/23/ratner-tomatoes-scores/>.
39. History of the Golden Globes [Электронный ресурс] // Golden Globe Awards – Режим доступа до ресурсу: <https://www.goldenglobes.com/history-golden-globes>.
40. HOLLYWOOD FOREIGN PRESS ASSOCIATION® GOLDEN GLOBE® AWARD CONSIDERATION RULES [Электронный ресурс] // Golden Globe Awards – Режим доступа до ресурсу: <https://www.goldenglobes.com/sites/default/files/uploads/2012/04/HFPA-Golden-Globe-Awards-Eligibility-Descriptions-Effective-2-1-15.pdf>.
41. Horn J. The Reviewer Who Wasn't There [Электронный ресурс] / John Horn // Newsweek. – 2001. – Режим доступа до ресурсу: <https://www.newsweek.com/reviewer-who-wasnt-there-153387>.
42. How to get nominated for a GRAMMY Award [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://soundplate.com/how-to-get-nominated-for-a-grammy-award/>.
43. Marano H. Our Brain's Negative Bias [Электронный ресурс] / Hara Estroff Marano // Psychology Today. – 2003. – Режим доступа до ресурсу: <https://www.psychologytoday.com/us/articles/200306/our-brains-negative-bias>.
44. Moon T. Nine Inch Nails: 'Ghosts' of Songs [Электронный ресурс] / Tom Moon // NPR. – 2008. – Режим доступа до ресурсу: <https://www.npr.org/2008/04/14/89618576/nine-inch-nails-ghosts-of-songs>.
45. Moon T. Radiohead's 'In Rainbows' Sets Its Own Terms [Электронный ресурс] / Tom Moon // NPR. – 2007. – Режим доступа до ресурсу: <http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=15152703>.
46. Rotten Tomatoes [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://www.rottentomatoes.com/>.

47. Smith C. And the Winner Is ... [Электронный ресурс] / Christopher Smith. – 2001. – Режим доступа до ресурсу: <http://www.woe.edu.pl/content/and-winner>.
48. Smith D. Psychologist wins Nobel Prize [Электронный ресурс] / Deborah Smith – Режим доступа до ресурсу: <https://www.apa.org/monitor/dec02/nobel>.
49. Snyder J. A BRIEF HISTORY OF The Razzies [Электронный ресурс] / James Snyder // Time. – 2009. – Режим доступа до ресурсу: <http://content.time.com/time/arts/article/0,8599,1872798,00.html>.
50. Svetkey B. The Razzies: A brief history [Электронный ресурс] / Benjamin Svetkey. – 2011. – Режим доступа до ресурсу: <https://ew.com/article/2011/01/28/razzies-brief-history/>.
51. The Grammy awards – a brief history [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://didyouknow.org/grammys/>.
52. The Numbers [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://www.the-numbers.com/>.
53. THE RECORDING ACADEMY GRAMMY AWARDS VOTING PROCESS [Электронный ресурс] // Recording Academy – Режим доступа до ресурсу: <https://www.recordingacademy.com/awards/voting-process>.
54. The Recording Academy Releases Updated Rules & Guidelines For The 2022 GRAMMY Awards Show [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <https://www.grammy.com/news/2022-grammys-updated-rules-guidelines-recording-academy>.
55. Tucker K. John Prine: Midwestern Mind Trips To The Nth Degree [Электронный ресурс] / Ken Tucker. – 2010. – Режим доступа до ресурсу: <https://www.npr.org/2010/06/07/127368704/john-prine-midwestern-mind-trips-to-the-nth-degree>.
56. Tucker K. Review of Sloan’s Parallel play broadcast on July 30, 2008 as part of National Public Radio’s, Fresh air from WHYU [Электронный ресурс] / Ken

- Tucker // NPR. – 2008. – Режим доступа до ресурсу:
<http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=93063594>.
57. Who Votes for the Golden Globes? A Hollywood Foreign Press Association Explainer [Электронный ресурс] // Variety. – 2019. – Режим доступа до ресурсу: <https://variety.com/feature/who-votes-golden-globes-hollywood-foreign-press-association-hfpa-1203435020/>
58. William A. 2022 Oscars: what are the eligibility criteria for the Academy Awards? [Электронный ресурс] / Allen William // AS. – 2022. – Режим доступа до ресурсу:
https://en.as.com/en/2022/03/22/latest_news/1647954529_724995.html.
59. Yes, Why The Grammys Will Always Make Black Artists Look Stupid. [Электронный ресурс] // 2014 – Режим доступа до ресурсу:
<https://thyblackman.com/2014/01/27/yes-why-the-grammys-will-always-make-black-artists-look-stupid/>.
60. Zelazko A. Who Votes for the Academy Awards? [Электронный ресурс] / Alicja Zelazko // Encyclopaedia Britannica – Режим доступа до ресурсу:
<https://www.britannica.com/story/who-votes-for-the-academy-awards>.